"Marea literatură este un limbaj simplu încărcat cu semnificație în cel mai înalt grad posibil."
Ezra Pound

CUVÂNTUL ARGEȘEAN

revistă literară

***OCTOMBRIE* 2021**

Învățații urbei noastre de aici au luat lumină,
Din izvorul viu al școlii de creație divină,
Ctitorit aici colegiul din neam sfânt de Brătieni,
Briliante de cultură, nume mari de argeșeni.

Foto şi versuri: Alexandru Oprea

ARTE VIZUALE
METALOPLASTIE
CONSTANTIN SAMOILĂ

Comemorare Nicolae COSMESCU

rubrica președintelui

Adrian Mitroi

Președinte al L.S.R.filiala Argeș

ROMÂNIA EDUCATĂ SAU ROMÂNIA REEDUCATĂ ?

Preşedintele României, domnul Klaus Werner Iohannis a inventat (dacă nu cumva doar a preluat) și folosit o sintagmă care, dacă ar fi respectată și urmată ad literam, ar putea reprezenta un beneficiu, un mare progres pentru grupul populațional ce viețuiește între granițele actuale, și nu numai, ale ţării noastre: **România educată**. Orice om care posedă cât de puţine cunoştinţe în respectivul domeniu, înțelege că educația, la un nivel cât mai înalt și cât mai complet, a tuturor membrilor unei mulțimi (societatea din care fac parte respectivii), are drept rezultat crearea de plus valoare de toate tipurile (economică, religioasă, civică, diplomatică, legislativă...). Cei care primesc o educație conformă cu necesitățile și tendințele trasate societății în care trăiesc, pot face față cu succes tuturor încercărilor ce apar pe parcursul carierelor alese, tocmai datorită cantității și calității educației primite. Până aici, totul este logic și intră în normalul care poate face parte dintr-un anumit tip, plan al realității imediate. Dacă ați fost atenți la ceea ce am scris anterior, vă puteți aminti afirmația mea care susținea că tot acest fenomen, împreună cu rezultatele sale, depinde de **necesitățile și tendițele trasate societății** la care făceam referire, ca exemplu. Mai precis, tot acest proces prin care se acumulează și prelucrează informații, condiție sine qua non menținerii și canalizării societății pe făgașul unei evoluții pozitive în ceea ce privește desfășurarea și îmbunătățirea vieții unui cât mai mare procent din mulțimea reprezentată de un anumit grup populațional, depinde, „vital”, de cei care conduc acel grup populațional. Depinde de calitățile și defectele acelor așa-numiți aleși (personaje care pot purta diferite nume generice: patrioți, vizionari, războinici, potențați, parveniți, baroni, hoți...). În acest moment apare marea problemă pe care am ridicat-o în titlul micului meu eseu. Dacă se dorește ca România să fie ocupată de un popor despre care s-ar putea spune că este binecuvântat cu o educație aleasă, ar fi normal ca aceia care oferă acest tip de produs să fie, la rândul lor, dotați, dispuși, lăsați și încurajați să ofere acest tip de educație. Ar trebui să fie inventate și aplicate noi metode de lucru, să fie accesate resurse noi, de toate tipurile și să fie alocate fonduri suficiente pentru ca educația să fie oferită fiecăruia și tuturor beneficiarilor, de orice naționalitate și orice vârstă ar avea aceștia. Ar trebui să existe un management precis, unitar, bazat pe programe și legi corecte, coerente și incontestabile. Ar trebui să existe o colaborare permanentă între diferitele niveluri de conducere (național -....- local), ar trebui dezvoltat un sistem feed-back prin care să se facă și controlul măsurilor corective care, bine-nțeles, ar fi trebuit să fi fost luate la timp. Ar fi trebuit să se reevalueze importanța culturii generale (la ora actuală, liceele de cultură generală cer să se reînfiinţeze examenul de admitere, ceea ce mi se pare a fi o abordare normală și corectă a acestei probleme). Ar trebui ca educația să fie coroborată cu practica, în vederea obținerii unui rezultat final concret. Ar trebui să fie încurajată, chiar legiferată folosirea tuturor vectorilor informațional-educaționali (inclusiv mass-media) pentru a răspândi **numai** adevărata cultură națională și mondială, cea recunoscută ca fiind creatoare de plus valori umane.

„Ce conține o educație aleasă?”. Conține crearea și menținerea tuturor sentimentelor pozitive specifice naturii

umane normale, sănătoase. Conține cunoașterea și recunoașterea elementelor pozitive necesare înălțării spiritului uman și posibilitatea de a crea elemente imaginare, dar care pot fi transpuse în realitatea imediată, elemente ce te ajută să atenuezi sau chiar să învingi răul regăsit tot în natura umană normală. Conține posibilitatea de a îmbrățișa respectul, empatia, altruismul, sentimente pe care le poți oferi semenilor tăi, dar și autorespectul. Conține **doza de toleranță** pe care o poți folosi în stabilirea relațiilor interumane pașnice, normale și naturale, relații atât de necesare funcționării unei societăți care tinde către o evoluție pozitivă. Conține posibilitatea de a folosi, corect și coerent, acțiunile de analiză și autoanaliză, cu obținerea de rezultate care să exprime realitatea obiectivă și completă.

Toate aceste elemente, factori favorizanți, pot reprezenta acumulări importante, calea de urmat pentru cei care doresc binele unei națiuni. Pentru cei care au alte intenții, tot ceea ce am arătat în rândurile de mai sus, reprezintă piedici mari în calea dorințelor, viselor lor volatile. Aceste praguri care ar trebui atinse într-o societate normală, naturală, democratică, o societate care se bazează și pe meritocrație, ar crea mari probleme într-o societate anormală, bazată pe propagandă și nu pe realizări concrete, cuantificabile, bazată pe o falsă creștere economică (datorită consumului din import) și nu pe producția locală-națională, bazată pe manipulare și nu pe exprimarea adevărului complet. Cea din urmă nu poate fi decât o societate în care la putere se află **arta decepției**.

Dacă analizăm, mai în profunzime, societatea în care trăim noi acum, cam care credeți că ar fi rezultatul? Din această analiză, putem trage și concluzia despre ce tip de educație vor unii să primim, ca și drumul către care ne conduce aceasta, conform dorințelor și nevoilor lor. Din păcate, trebuie să recunoaștem că o mare parte din vina apariției și extinderii acestui flagel național, o purtăm și noi, oamenii de rând, deoarece ne-am mulțumit ca „statul” să ne educe copii, iar când am înțeles că aceasta este o alegere greșită nu am făcut sau nu am mai putut face nimic. Toboganul pe care trebuia să fie coborât nivelul culturii, în țara noastră era, deja, construit și funcționa „cu succes”.

Oameni buni, exact același proces a avut loc între anii 1948 și 1960, când elitele culturii românești, acelea care nu au cedat regimului diabolic impus de comuniști, au fos supuse așa-numittului proces de reeducare. „Ce conținea acel proces?”. Acel proces conținea o evoluție negativă obligatorie a tuturor minților luminate, a tuturor oamenilor care reprezentau o plus valoare reală pentru societatea noastră. Admit, totuși, faptul că între atunci și acum există o mare diferență în ceea ce privește mijloacele prin care a fost obținută reeducarea. Atunci, ei s-au chinuit să anihileze-șteargă o societate care a funcționat, acțiune care a fost destul de grea, cu multe victime, chiar și cu victime colaterale, mai ales că, neexperimentați cum erau, au lăsat urme și au făcut greșeli, acestea fiind descoperite și expuse mai târziu. Astăzi, ei fac același lucu, dar cu alte mijloace, legale din păcate și cu alte metode, extrem de mimetice, subliminale, mult mai moderne și mai eficiente. Repetarea istoriei se face din cauza necunoașterii acesteia, sau se preia, cu bună știință, un model preexistent, model care a dat rezultate mulțumitoare? Acțiunile de atunci au fost, până la urmă, îndreptate asupra tuturor categoriilor sociale, cu excepția, iluzorie de altfel, unui mic număr de potențați ai vremii. Astăzi, se petrece același fenomen, dar potențații vremurilor actuale sunt exceptați, deoarece nu mai există **decât culoare politică**, nu și ideologii diferite (banul este la putere!). Aceștia își trimit progeniturile în străinătate pentru a studia, dar când se întorc de acolo se citește clar pe fruntea lor, următorul vers: „Ce a scos din voi Apusul, când nimic nu e de scos?”. Un lucru este cert: și atunci, ca și acum, a fost aplicată

vechea, dar mereu actuala acțiune ce poartă denumirea de „Divide et impera!”.

După tot acest expozeu, cred că pot fi în asentimentul dumneavostră când pun întrebarea (care doresc, din tot sufletul, să nu rămână fără răspuns): România se află într-o fază de educare sau într-o fază de reeducare?

rubrica președintelui

Al.Florin Țene

Președintele național al L.S.R

Celula lui Dumnezeu sau conștiința de sine în contextul nașterii religiilor

Mulți istorici ai religiilor, până și Mircea Eliade, s-au întrebat dacă este cineva acolo Sus. Răspunsurile au fost diferite. Majoritatea concluzionează că religia vine din mintea omului, adică tocmai din Celula lui Dumnezeu, pe care îndrăznesc s-o numesc așa.*„Dumnezeu își exprimă dorinţele prin prejudecăți”,* spunea Mircea Eliade. Dar prejudecățiile le fac oamenii. Și atunci? Nu ne rămâne, decât, să tragem concluzia că, de-a lungul mileniilor, creierul uman s-a dezvoltat în asemenea măsură încât am căpătat conștiința de sine. Însă, e necesar să dăm înapoi alte milenii până la „ciorba primordială” a oceanelor. Atunci, în această “ciorbă “, a luat naștere prima celulă vie care s-a transmis din generație în generație a omului, pe care o purtăm fiecare, ce prin procese chimice, s-a transformat în conștiința de sine.

Omul primitiv, sărac în cunoaștere, a început să își pună întrebări. Există cineva care l-a creat și a construit universul? Acest prezumtiv “necunoscut”, acest „ceva” l-au denumit Dumnezeu. Omul și-a mai pus întrebarea, după ce ne săvârșim, arzând ca o lumânare, asta să fie totul sau mai urmează și altceva? Și acel “alceva” cum este, cum va fi?

Tot ce ne înconjoară, în vastul univers a fost creat de o putere de dincolo de noi, pe care unii o numesc Dumnezeu și care continuă să fie interesată de creația sa. Datorită acestui necunoscut, a luat naștere religia.

Ceea ce descoperim din ritualurile funerare timpurii, în mintea omului de atunci exista credința că cel mort se întoarce în lumea de dincolo, cea a spiritelor, lume paralelă cu a noastră, nevăzută, reversul lumii în care trăim pe pământ.Era perioada când scrisul nu se inventase.Era perioada în urmă cu mii de ani înaintea erei noastre, un termen ce încerc să-l explic. Calendarul pe care îl folosim acum, este calendarul global, el a fost folosit și conceput de creștinism în secolul al VI-lea după Hristos, demostrând cât de mare a fost influența religiei în istoria omenirii.. Biserica Catolică a fost una din cele mai mari puteri de pe pământ, încât a pus bazele calendarului pe care lumea încă îl folosește. Nașterea lui Hristos a marcat Anul Unu. Pot să specific, privind unele practici religioase ce datează de circa 130.000 de ani înainte de era creștină și sunt legate de felul în care strămoșii noștri își îngropau morții, că ei erau convinși că moartea nu este decât trecerea într-o lume fericită.

A existat de-alungul mileniilor, un grup important în istoria religiilor, care au *ghicit* existența unei lumi de dincolo sau, mai precis, destinația sufletelor plecate. Cei care au făcut parte din acest grup au povestit că au vizitat lumea de dincolo sau că au fost vizitați de spiritele celor plecați. Aceștia au răspândit mesajul primit. Ei au atras mulți adepți. care credeau în cuvântul lor și au început să trăiască potrivit perceptelor propovăduite de aceștia. ASTFEL A LUAT, ÎNCET, ÎNCET, MARELE SPECTACOL AL SLUJBELOR RELIGIOASE: Prin acești profeți sau înțelepți s-au născut noi și noi religii.Aceste povești ale profeților, la început a fost trasmisă pe cale orală, dar, cu trecerea anilor povestea este așternută pe hârtie. Apoi devine, cum o numim astăzi, Sfânta Scriptură sau scrierea sacră, pe care azi o numim BIBLIA: Cartea Sfântă! Aceasta a devenit cel mai puternic simbol religios.A fost scrisă de oameni ce îi putem urmări pe parcursul istoriei. Cartea a devenit o imensă punte ce unește clipa cu veșnicia.Cu eternitatea.Mircea Eliade spune despre această perioadă:*„Dacă nimic nu e real, dacă totul e o creație gratuită și absurdă, ca într-un mare vis, un joc iresponsabil repetându-*

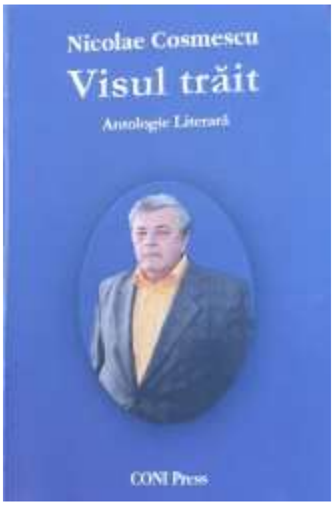
se la infinit, existența noastră n-ar mai avea nici o semnificație și nici o valoare. Am fi definitiv pierduți"

Istoria religiei este, practic, istoria vieții acestor profeți. și învățători și a ideilor pe care ei le-au inițiat, dar și a scripturilor (din latina târzie *scriptura* , din latină, act sau produs al scrisului, din *scriptus*) care au fost scrise despre ei. Printre primii profeți a fost Moise, fondatorul religiei iudaice.

Însă, niciun profet nu a vorbit despre *Celula lui Dumnezeu.* Să fi fost prea mult pentru înțelegerea lor?

Gheorghe Mohor

În amintirea unui drag contemporan

Moartea nu ne întreabă dacă suntem pregătiţi ori nu pentru „viaţa de dincolo", dacă mai avem ori nu de rezolvat lucruri pe pământul în care ne-am născut, nu ţine sema de vârstă, de rangul fiecăruia, de avere, de suferinţa copiilor când le mor părinţii şi bunicii, ori de suferinţa părinţilor când le mor copiii. Nu-i pasă câte doruri rămân în urma ei. Câtă suferinţă, când unul dintre soţi moare, iar celălalt rămâne îndurerat pentru restul vieţii. Ne despărţim de rude, de colegi, de prieteni, de oameni pe care i-am cunoscut şi am respirat acelaşi aer, am stat unii lângă alţii, ne-am sfătuit, am colaborat, am parcurs în viaţă aceleaşi drumuri şi am poposit în aceleaşi locuri. E suverană peste Viaţa noastră, iar noi alergăm, alergăm fără să ne dăm seama că spre ea alergăm cu fiecare clipă. Se aliază cu necruţătorul Cronos ale cărui amprente rămân pe chipurile noastre, pe trupurile noastre, pe mintea şi pe sentimentele noastre. Un înţelept ne-a îndemnat să trăim cu gândul că nu vom muri niciodată. De aceea, câţi mai suntem trăitori pe acest pământ şi-n această lume bulversată de evenimente, uneori chiar apocaliptice, să preţuim Viaţa şi darurile Naturii , păstrând nestinse memoria şi candela iubirii celor plecaţi dintre noi. fiindu-le recunoscători pentru moştenirea lor materială şi spirituală.

Sufletul unuia dintre dragii noştri contemporani, vrednic de toată lauda pentru faptele sale pământeşti, al inginerului Nicolae Cosmescu, campion al unuia dintre cele mai temerare sporturi-Motocrosul- obţinând numeroase performanţe cu echipa de raliuri de la uzina Dacia, apoi de la I.A.T.S.A., talentat scriitor şi publicist argeşean, fondator al revistei „Cuvântul argeşean" şi al cenaclului literar „Armonii argeşene", sălăşluieşte acum în nemărginirile astrale, pe unde vor fi călătorind şi ale regretaţilor mai demult sau mai recent dispăruţi: Ion Focşa şi Ileana Focşa (actori), Traian Gărduş (poet), Paul Cruceană (publicist şi memorialist), Nicolae Petrescu (epigramist), George Tătăruş (epigramist), Marius Chiva (istoric şi publicist), Grigore Constantinescu (memorialist, publicist, folclorist), Nicolae Eremia (poet, critic literar), Petre Ghilencea (grafician, estetician, om de înalt rafinament cultural), Marin Ioniţă (scriitor şi memorialist), Mihail Ghiţescu, fondatorul Cenaclului literar „Liviu Rebreanu", împreună cu poeta Ludmila Ghiţescu), Ion C. Hiru (scriitor, memorialist, publicist). Parafrazându-l pe autorul „Cuvintelor potrivite", Tudor Arghezi, toţi „au lăsat drept bunuri după moarte" cărţile lor, în veci nepieritoare. Fie-le tuturor amintirea plină de lumină!

După datina creştină, regretatul Nicolae Cosmescu a fost comemorat, sâmbătă, 7 august 2021, la un an de la trecerea la cele veşnice, la chemarea neconsolatei văduve Monica, şi a fiului Dragoş Cosmescu. Distinsul fiu a dăruit tuturor volumul antologic : „Nicolae Cosmescu. Visul trăit" (Ed. Coni Press- 2021, peste 400 pagini) despre tumultoasa viaţă şi operă a tatălui. Am trăit senzaţia lansării postume a unei

cărţi de memorialistică, elaborată cu trudă documentară, dar cu iubire şi devotament, de către domnul Dragoş Cosmescu. Dim masivul volum reamintesc un episod: Într-un interviu la emisiunea „Arta Perspectivei”, de pe postul „Alpha TV”, din 22 aprilie 2005, realizatoarea Denisa Popescu şi-a întrebat interlocutorul, pe scriitorul şi campionul de raliuri, Nicolae Cosmescu: *„ de superstiţii se ţine cont în Formula 1 şi cam de ce factură?”*. Îi apăruse invitatului volumul „Formula 1. Scena şi culisele marilor premii”. Răspuns: *„Să vă dau un exemplu ilustrativ de cifra 13. Cifră pe care nu o regăsim pe maşinile de concurs. Au fost doar două cazuri: un individ, mexican la origine, mai puţin cunoscut, a terminat pe locul 13, singura lui performanţă.Şi o englezoaică, nereuşind să se califice pentru cursă. Iar campionul Ascari se ferea de cifra 13, deşi era născut pe 13 iulie.* Cifra 13 a fost fatidică şi pentru regretatul campion şi scriitor, Nicolae Cosmescu. Ne-a părăsit în ziua de 13 august 2020.

Pe lângă alte numeroase evocări, eseuri şi articole de memorialistică din lumea sportului automobilistic, apărute în diverse publicaţii de specialitate, enumerăm volumele: **Formula1 în era Schumacher** (2002**), Formula 1. Scena şi culisele Marilor Premii** (2005), **250 curse alături de Michael Schumacher** (2007), **Cu acceleraţia la planşeu** (2008), **Destine de campioni** (2012), **Deceniul lui Fangio** (2013), **Aşa am devenit legende** (2018).

Iar acum să credem, că Nu nemiloasa aripă a morţii l-a lovit pe regretatul nostru contemporan, ci Dumnezeu l-a chemat, având un plan special cu dumnealui: să conducă un cenaclu în ceruri, cu sfinţi şi îngeri! Poate şi o revistă, cum glăsuieşte un catren al poetului Constantin Teodor Craifăleanu: „Acum face o revistă/ Pentru îngeri scriitori/Şi din când în când asistă/La raliuri printre nori”.

Viitorul prestigioasei publicaţii „Cuvântul Argeşean” şi al cenaclului „Armonii argeşene” va fi asigurat de către colaboratorii de azi şi de cei ce vor urma, sub conducerea poetei Cristina Onofre, în calitate de redactor-şef, în colaborare cu preşedintele filialei Argeş a Ligii Scriitorilor Români, Adrian Mitroi, la rându-i poet şi scriitor. Totul se va derula sub egida Centrului Cultural Piteşti, director Carmen Elena Salub.

consacrații

Vasile Ghițescu

GEORGE BACOVIA – 140 de ani de la naștere

La 4/5 (16-17) Septembrie 1881 se naște, la Bacău, George Dimitrie Andonie Vasiliu, anunțat pe data de 5 ale lunii, la Oficiul de stare civilă. Primul pseudonim a fost Gh. Andone.Bacovia înseamnează numele vechi al Bacăului. Anii copilăriei și-i petrece la Bacău, pe strada Bacău-Piatra, care după 23 August 1944 s-a numit str. Nicolae Bălcescu. tatăl său a fost un negustoraș, cu 13 copii! Bacovia, plăpând încă din copilărie (ca și Al. Vlahuță), a școlărit aproape de casă, la o școală primară din Bacău. A avut studii la Facultatea de drept din Iași, dar nu a profesat niciodată magistratura sau avocatura pledantă. În dauna titlului universitar, el n-a fost folosit decât în administrație. Cezar Petrescu a evocat în revista „Gândirea” atmosfera de sărăcie în care trăia la periferia Bacăului acest poet, care atât în viață cât și în poezie, a fost **un singularizat**, un rupt de obște. Putem să interpretăm această neadaptabilitate ca o formă de protest mut și ineficient, valoros prin necolaborare cu mediul social contemporan lui.Există la Bacovia atmosfera apăsătoare a insului cu o viață interioară care, ocolind centrele agitate ale vieții burgheze, își găsește liniștea în lumea cimitirelor, în parcuri desfrunzite, în caverne, în periferii ninse, la margini de câmp tăiate de căile ferate și pe drumuri de zăpadă pătate de sânge, pe unde comunică abatorul cu orașul.

Este vădit că în cultura lui Bacovia s-au stratificat influențele marilor simboliști francezi, a lui Baudelaire și M. Rollinat (pentru poezia cadavrelor), a lui Rhodenbach (pentru peisajele de ploaie), a lui Tristan Corbière (pentru desfrunzirea toamnei). Preferințele lui cromatice merg către **plumburiu**, culoarea ceților din afară, corespondent melancolic. Este **roșul tusei** și **expectorării tuberculoșilor**. Este **galbenul palidității frunzelor căzute** și **al obrazelor de ftizici**. Îmi amintesc cu claritate cum în primăvara lui 1957, chiar în perioada decesului său, la un an de la absolvirea mea a liceului din Pitești, eram învățător suplinitor la Școala din Lupuieni – Băbana, județul Argeș, unde am găsit în biblioteca școlii volumul „**Scântei galbene**", iar ochii mi s-au fixat pe versurile poeziei „**Igienă**": „Ea crede c-aș fi atacat.../Și când o sărut se teme,/Dar sclavă plăcerii, ea geme/Și cere un lung sărutat./Pe urmă, când spasmul a dispărut,/Își udă-n parfum o batistă /O pune pe gură, și tristă/Ea șterge un ftizic sărut."

Este **argintiul oxidat**, **culoarea coroanelor metalice a sicrielor** și a îngerilor de metal din sicrie. Muzica în poezia sa reprezintă vechile fanfare ce cântau noaptea în parcuri pustii sau marșul funebru al lui Chopin, simfonia fantastică a lui Berlioz etc.

O altă culoare, vădit împrumutată din pictorii francezi Van Gogh, Van Dyck ș.a., este **violetul**. La Bacovia, violetul este culoarea timpului finit, a epocilor istorice, a amurgurilor.

În poezia „**Lacustră**" – capodoperă a liricii lui Bacovia, el parcurge pe linia gândului întors în timp, etapele prin care au trecut existențele pământului și poetul parcă își urmărește ascendența biologică până în etapa primitivă a locuințelor lacustre, reconstituind „**un gol istoric**", adică întreaga filiație a semenilor săi, până la primii oameni.

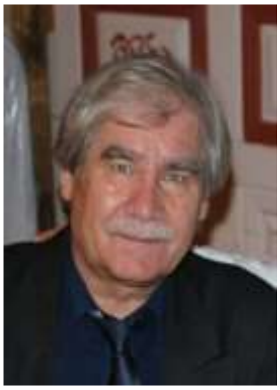
Una dintre cele mai solicitate din poeziile lui Bacovia este „**Amurg de toamnă violet...**" Asistăm la o baie cromatică în violet: „Orașul tot e violet" Câteva titluri de volume de poezii: „**Plumb**", „**Scântei galbene**", „**Cu voi**", „**Comedii în fond**", „**Stanțe burgheze**", „**Din periodice**", „**Postume**" etc. Pe plan social a scris poemul „**Serenada muncitorului**".

A scris și proză: „**Bucăți de noapte**", „**Dintr-un text comun**".

După 23 august 1944, Bacovia a obținut ierarhii înalte, fiind distins cu „Ordinul muncii clasa I", pentru creații literare, fiind sărbătorit la 75 de ani.

consacraţii

Theodor Damian

Gura peşterii

Câteodată
vezi o stea
şi-ţi imaginezi
c-ai cutreierat-o
trăieşti din închipuire
ca pe furate
crezând că stelele
sub zodia cărora ai trăit
îţi sunt cumva
ţie îndatorate
Steaua e peştera
în care te nevoieşti
în pustie
e stupul tău de albine
intri în el
şi nu păţeşti nimic
ca atunci când pui foc
în cuvânt
şi arde
dar nu pe tine
Priveşti gura peşterii
prea mult
până se lipeşte ochiul
de ea
şi-l scapi înăuntru
nu se mai poate ca cineva
să-l desferece
ca şi cum uşa din faţa ta
este pentru o singură trecere

consacraţii

Christine Bernadette Rousseau

Membră a Uniunii Scriitorilor din România

Rostire poetică de o puritate şi o sensibilitate remarcabilă

Rareori vorbesc despre o carte de poezie. Este remacarcabil că această carte, ,,***Poeme din țara scaunului cu trei picioar***'', are o structură, o cale spre care numai după o experienţă îndelungată poţi să te îndrepţi. Este multă poezie aici, în aceste amintiri din copilărie. Sunt pasteluri moderne, iar cartea mă pune pe gânduri, fiindcă intuiesc aici o parte de clasicism, dar şi o poezie de tip oriental, mai greu de înţeles.

Dumitru M. Ion-Poet, Preşedintele Festivalului internaţional <<Nopţile de poezie Curtea de Argeş>>.

Exemple de rostire poetică de o puritate şi o sensibilitate remarcabilă, greu de găsit în (pe alocuri supraîncărcată de vulgaritate) lirica de astăzi.

Emanuela Ilie - „ Poezia”

Cu accente trimițând mereu spre ancestral, spre primar, spre o lume demult trecută în albume, cu o notație fluidă, iată câteva dintre argumentele cu care Cristina Onofre încearcă să ne facă să credem în veridicitatea poeziei pe care o scrie și o publică în volumul Poeme din țara scaunului cu trei picioare. ,,Într-o zi/aveam să văd cum o lumină/pica abia atingând-o'' spune ea rituos în poezia Lingura, continuând cu:,,Absența ei ascunsă/ este de atunci prietena mea''. Titlurile poemelor par a fi explicații sau denumiri ale unor obiecte dintr-un muzeu al satului. Pornind de la aceste titluri autoarea croșetează inteligent. Grafica mereu ca o oglindă a poeziei ne însoțește de la un capăt la altul parcă anume a nu pierde „firul magic al lânii de aur'' și face casă bună cu poezia. Exponatele se aliniază cuminți și așteaptă să fie prezentate cititorului într-o succesiune firească, într-un amune ritual.,,Cine este oare Cristina Onofre? Reîncarnarea unui alchimist? O preoteasă a unei religii de la origini, sau pur și simplu...Poeta?'' se întreabă directorul revistei ,,Art et poesie”, Jean-Claude George în numărul 196/2006 în urma lecturii unor poeme ale autoarei. Răspunsul la aceste întrebări cititorul îl poate, cu siguranță, afla, încercând să lectureze această carte chiar stând pe un scaun cu trei picioare așa cum milenii la rând vor fi stat înaintașii noștri. ,,Bunica se trezea înainte de răsăritul soarelui,/Se îmbrăca în cămașa ei de borangic,/cămașa ei cusută cu dimineți văratice,/cu fire alese din șuvoaie repezi de ape./ Bunica mergea la moară,/apoi venea acasă/pentru a ne vindeca pe toți/cu îngeri ascunși în cămașa ei de borangic,/îngeri luați din stropii de pe roata morii''. Este o pendulare între descriere și lirism pur, pendulare care ne face să citim mai cu atenție această carte, fie și pentru a vedea câtă dreptate au avut cei care s-au întrecut prin multiplele laude și osanale despre poezia ei.

Emilian MARCU-Scriitor, critic literar
Revista ,,**Convorbiri literare”**

Pomii pământului

Mama e bucuroasă când vine vara
şi se pregăteşte să facă dulceaţă.
Am citit într-o carte
că toţi pomii trăiesc şi ei
o bucurie fără de margini
atunci când de roadele lor
se bucură cineva,
şi că omul săvârşeşte
un rău ascuns
atunci când are un pom
pe care nu-l culege,
dar eu mai ştiu
că păsările cerului
lasă mulţi pomi ai pământului neculeşi.

Cu cuțitul în dinți

Tu tai lumina pajiştii
încrustând
din fraged trup de alun
toiege
cu chipuri de îngeri,
însemne de cruci.
Strigi apele
botezându-le cu nume de femeie,
cu nume de ierburi,
cu nume de sfinţi…
Porți în dinți
cuțitul cu plăsele de os,
tăind până și lumina
pajiștii peste care treci.

Linişte a prispelor, a odăilor

Ieşite la joc, fetele,
numai ele,
simţeau pe umeri,
pe braţe, pe coapse şi tălpi,
şoaptele venind
dinspre ugerele ulcioarelor,
în fiecare zi purtate de ele,
ulcioare pline de fuioarele apei,
ieşite din ghemele rostogolite
ale izvoarelor.
Mai luau cu ele,
pe bobocii înfloriţi ai buzelor,
liniştea prispelor,
a odăilor...
Multe mai purtau cu ele, fetele,
ieşite la joc,
acolo, la hora mare a satului.

Pentru ca seara să vină

Oamenii vorbeau deseori
despre un copac tainic,
ceresc,
ce lăsa în fiecare zi să-i cadă
o frunză peste sat
pentru ca seara să vină
cu tot veşmântul luminilor ei.

Ochiul în cruce

Din ochiul albastru,
în cruce, al ferestrei,
din murmuratele cântece
ale frunzelor verzi,
din întreaga urzeală necuprinsă
a sufletului meu,
zburau păsările
odată cu argintul din cântecele lor,
spre cuvintele mele,
șoptite în ochiul albastru,
în cruce, al ferestrei.

Pe roata morii

Bunica
se trezea înainte de răsăritul soarelui.
Se îmbrăca în cămaşa ei de borangic,
cămaşa ei cusută cu dimineţi văratice,
cu fire alese din şuvoaie repezi de ape.
Bunica mergea la moară,
apoi venea acasă
pentru a ne vindeca pe toţi
cu îngerii ascunşi în camaşa ei de borangic,
îngeri luaţi din stropii
de pe roata morii.

Cu opincile și ciorapii de lână

Când îmi legam opincile,
până peste ciorapii de lână,
ştiam că pot pleca oriunde:
în ierburi, în flori,
în pământul de-acasă
şi stelele toate.

consacraţii

Vasile Munteanu

Membru al L.S.R.-Argeș

O ZI LA CASA LUI DICKENS

Era trecut de miezul nopții, oboseala din cursul zilei își cerea dreptul la odihnă. Pe atunci lucram la un articol și căutam pe internet bibliografie și articole care mă interesau. Pentru majoritatea articolelor științifice, ca să le accesezi, trebuia să plătești cu cardul bancar. Astfel, costul unui articol varia între 30 și 100$. Marea problemă nu era costul, ci calitatea științifică îndoielnică, fără prea multe noutăți și cu prea multă vorbărie goală, de umplutură.

Deodată mi-a atras atenția un mail de la Londra în care Societatea Regală de Menopauză mă invita la un congres. Era primul anunț și, dacă eram de acord, trebuia să le trimit acceptul meu precum și taxele aferente, care nu erau deloc mici. Eram membru al câtorva societăți europene, cum ar fi Societatea Europeană de Ginecologie și Obstetrică, cu sediul la Paris, Societatea Europeană de Contracepție, cu sediul la Bruxelles.

Taxa de participare era de 600 lire, la care se mai adăugau încă o sută de lire pentru masa festivă de după terminarea congresului. În această taxă se încadrau participarea la lucrări, la masa și la festivitățile de deschidere și închidere a congresului, pauza de cafea și alte beneficii la care se adăuga o geantă în care se aflau cele mai importante dintre lucrări, prospecte de noi medicamente, un pix, un caiet și alte nimicuri. Pentru persoana însoțitoare se mai plăteau 100 de lire în plus și
încă o sută pentru masa festivă. De asemenea se mai atrăgea atenția cu privire la data limită pentru trimiterea lucrărilor științifice personale și originale, precum și a posterelor.

Mai trebuia să plătim patru bilete de avion, două dus și două întors, căci eram cu soția, și cazare la un hotel, pe cât posibil mai central, din Londra. În privința biletelor de avion am optat pentru zboruri directe, fără escală. Congresul dura patru zile, dar am mai rezervat încă 8 zile pentru a cunoaște mai bine Londra și împrejurimile ei.

Dar, cum știința costă, am plătit toate taxele acestea și am trimis la Londra dovada plății lor.

Ca de obicei, când plecam în străinătate, ne făceam bagajele din timp, bagaje care cuprindeau două valize, una cu haine, dintre care trei sferturi erau ale soției, iar în cealaltă puneam alimente, cum ar fi: biscuiți, eugenii, un salam de Sibiu, o cutie mare de nes, conținutul unei sticle de whisky transferat într-o sticlă de plastic pentru a fi mai ușoară și nelipsitele triunghiuri de brânză topită. De asemenea, mai luam două farfurii mici din plastic, două pahare tot din plastic, o linguriță și un briceag. Totdeauna ne puneam și un prosop care avea rol de față de masă. În valiza cu haine puneam totdeauna și trusele de igienă, dar și o pungă mare care reprezenta mica noastră farmacie turistică, pentru a nu fi nevoiți să apelăm la serviciile medicale britanice, care erau foarte scumpe pentru persoanele neasigurate. Mai aveam două genți care reprezentau bagajul de mână, în care țineam documentele de călătorie, o carte, un rebus, un pix, un rețetar, parafa de medic, invitația oficială la congres și un mic notes.

Aveam deja un amic taximetrist care ne ducea și ne aducea de la aeroportul Otopeni la Pitești.

Înainte de 1989, aveam voie să facem călătorii turistice numai în țările socialiste, Ungaria, Bulgaria, și cu preponderență URSS, unde mergeam de două ori pe an, câte două săptămâni. Aceste excursii în URSS erau foarte fructuoase, căci puteai să-ți aduci aur, pitit cu mare grijă, blănuri, medicamente, dulciuri și multe alte produse care nu se găseau în

România. Turiștii români duceau în bagaje confecții, băuturi alcoolice și încălțăminte, adidași.

Problema economică avantajoasă era simplă: un leu în România, doi lei în URSS și patru lei înapoi în România. Astfel, excursiile în URSS erau foarte avantajoase pentru ambele părți, și pentru români, dar și pentru ruși.

După '89 am avut posibilitatea să călătoresc în mai multe țări din vest, unde înainte nu aveam posibilitatea să ajung. Făceam excursii mereu cu grupul, nu știu de ce, dar parcă-mi era frică să merg singur, aveam parcă o teamă, fără s-o pot defini. Am mers de multe ori la Londra, dar o dată, când sărbătoream Revelionul în stradă, în Trafalgar Square am întâlnit o familie de tineri din Sibiu, care în câteva ore pe care le-am petrecut împreună ne-au convins să nu mai venim cu grupuri, ci individual, având astfel mai multe avantaje. Cel mai mare dezavantaj în cazul excursiei cu grupul constă în faptul că ghidul avea în program o serie de obiective de la care nu se abătea, angajându-se într-o cursă infernală pentru a le putea bifa pe toate, iar noi trebuia să ținem aproape ca să nu ne rătăcim. Erau și situații când ne rătăceam, dar ghidul care era conștient de situația în care ne aflam, venea să ne recupereze, ajungând
cu bine la autocar. Nu ne puteam stabili puncte de reper din zona respectivă și rețineam foarte puține dintre explicațiile ghidului. Asta ne-a determinat să plecăm în excursii în străinătate pe cont propriu.

(va urma)

Femeia, eterna poveste

„Femeile-s bun comun, asta e a firii lege,
Îi spunea lui Diogene, un desfrânat, se-nțelege.
„Când fripturile-s pe masă, sunt comune, ia aminte,
În farfurii împărțite, sunt private, ține minte!"

Lipsit de orice cuviință și de o rușine mare,
Dacă tu ai lua bucata de la vecin, ca atare.
Printre legile lui Moise, una care pedepsește
Cu moartea pentru adulter, femeia ce necinstește.

În Egipt îi taie nasul, la Roma o decapitează,
În Franța de este prinsă, lumea râde, soțul contează.
Vorbind de căsătorie, Thomas Morus, cancelar,
O compară pe aceea cu un sac, cu un țipar,

O sută de șerpi în sac pe țipar încolăcesc
Când vrei să extragi țiparul, șarpe poți să nimerești.
Tot așa și-n căsnicie, la-ntâmplare sau fictivă,
Cu prinsori sau licitații, nevastă ilegitimă.

Cel ce caută soție fără defecte se înșeală,
Rămâne neînsurat, asta fără îndoială.
Să fie desăvârșită, patru armonii să-ntrunească:
Armonia formelor, pentru om mereu să crească,

Armonii dintre organe, care tind spre sănătate,
Armonii de sentimente, ce înseamnă bunătate.
Dar nu trebuiesc uitate armonii de-nțelepciune,
Ce-antrenează intelectul ca-ntr-o interviziune.

Dragoste, bătăi de inimi și la cap multe dureri,
Îl transformă în erou și-n avid pentru plăceri.
O oră de dragoste face cât o viață-ntreagă,
Dar când femeia iubește, iartă tot, fără s-aleagă.

Durerea-i umilitoare când femeia dăruiește
Trup și suflet la bărbatul ce mereu o asuprește.
Greu e să găsești femeia desăvârșit de frumoasă,
Acceptabil cele bune, sunt atașate de casă.

3O de condiții impuse la femeia ce-i frumoasă:
Trei lucruri care sunt albe: mâini, dinți și piele aleasă;
Trei lucruri care sunt negre: ochii, gene și sprâncene;
Trei lucruri care sunt roșii: buze, obraji, unghii perene.

Trei lungi, cum ar fi: corpul, mâinile și părul,
Trei strâmte: gura, talia și mai jos e adevărul.
Trei trebuie să fie largi: pieptul, fruntea și între sprâncene;
Trei scurte neapărat: picioarele, dinții, urechile indigene;

Trei groase și consistente: pulpe, coapse și cu brațe;
Trei subțiri prin definiții: buze, degete, părul pe moațe;
Trei obligatoriu mici: sânii, capul și la nas;
De le-analizezi pe toate, nu știi câte-au mai rămas.

Mai există-ntre femei o convenție secretă,
Ca-ntre preoții de cult, o alianță discretă.
Se apără între ele, mai ales în alibiuri,
Susținute-n pânze albe, care merg până-n pustiuri.

Dădace-n copilărie, soții la maturitate,
Un sprijin la bătrânețe și suflete consolate,
În nenorociri ivite, trecute-n eternitate.
Dacă le-ai cădea în brațe, ar fi foarte încântate.

Iepurii se prind cu câini, iar femeile cu bani,
Muștele c-un strop de miere, nebunii cu șarlatani.

De dragoste, în poezie, se-ntâmplă omul să moară,
Cărțile ce-s bine scrise au morală, usturătoare.
Două feluri de morală toți bărbații au creat,
Una care le permite mai multe femei în pat.

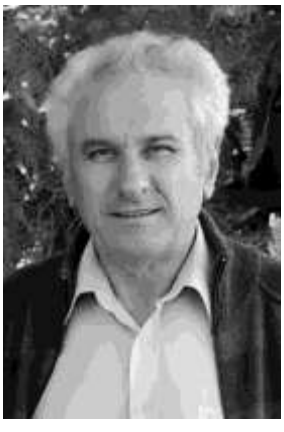
Însă a doua morală permite pentru femei,
Numai un bărbat să aibă, judecată cu temei.
Compensație ușoară, libertatea-n veci pierdută,
Societatea mult condamnă femeia care-i.... vândută.

Când femeia e sedusă, vrea să se căsătorească,
Formă crunt-a răzbunării, seducătorul să plătească.
Singurele secrete care femeia le mai păstrează,
Este lucrul ce nu-l știe, vârsta-i cea care contează.

consacraţii

Nicolae Branişte

Membru al L.S.R.-Argeș

Acasă, la Brâncuși

Acasă, fusei la Brâncuși,
Însă, degeaba, bat pe la uși
La masa tăcerii, nu-i nimeni
La Poarta sărutului, asemeni.

Singur, am rămas să te caut
Pe-alei, bombănit, de un flaut,
Te plânge salcia de lângă tine,
Să vii, te-aștept, ce te reține?

Umblă paznici, cu fluier pe fază
Întunecând distinsa ta rază,
Urma ți-au luat-o și-n străin Paris,
Refugiatule, plecat din paradis!

Nostalgici am găsit lângă poartă,
Îndrăgostiții, privind a ta artă,
Unii trăiesc vânzându-ți nemurirea,
Stăpânii vremii, numai delăsarea.

Coloana, brăzdează cerul divin
Puțini mai știu, că nu ne ești străin
Nemurirea ne-ai lăsat pe la uși,
Acasă, te căutai, iubite Brâncuși!

Drumeț pe Transalpina

Drumuri croit-au în Carpați,
Regii, huliți și blestemați,
Păsări călătoare, căutând izvoare,
Plecați, ca sălcii plângătoare.

Drumuri deschis-au în soartă,
Neamul să scape de stăpâna Poartă,
Unirea s-o ia pe cărări transalpine,
Prin paradis de serpentine.

Drumeț, la senectute, urc spre cer
Pe căi bătătorite de regi trecători,
Priveliști m-opresc din zbor de înger,
Miros regal să-mi pătrundă în pori.

Un plai mioritic, călcat de străbuni,
Pe care Dumnezeu ne-a lăsat minuni,
În veșnicie ducând timpul fugar,
Răsplată de-nchinări la sfânt altar.

Departe-n zare, cu moț, văd Apusenii
În jur, creste semețe străjuind hotare,
Spre nord ardelenii, în sud-muntenii
Țara, cu-albastru de Voroneț, deltă și mare.

Simt cum mă topesc în peisajul de vis,
Devin poiana florilor de colț, cu dor

Oază de șezătoare latină în paradis,
Transalpin, pe drum regal, nemuritor.

Frunze arămite

Cad frunze, își schimbă culoarea
În adieri de toamnă timpurie,
Din secetă prelungă își iau paloarea,
Să aibă și anotimpul efigie.

Pale de vânt, cu timpul zburătoare,
Spre zări mai reci fără hotare,
Le-aruncă-ntr-un vârtej amețitor, bețiv
Tomnatic, melancolic, inofensiv.

Golașe ramuri lăcrimează iar,
Lăstari verzi crescut-au în zadar,
Plâng seva lor dătătoare de viață,
În muguri rămasă doar speranță.

Nu moare natura, cu spirit rebel,
Pe frunze caduce așază culori pastel,
În adieri de toamnă timpurie,
Coboară, culoarea toamnei, ruginie.

Victime ale unei iubiri de vară, toride
Cu nervii la pământ și nimburi vide,
Culoarea-și schimbă și cad obosite,
De grele vremuri, iar, frunze arămite.

consacraţii

Constantin Teodor Craifaleanu

Frig
(Poetul)

Afară era frig.
Și vântu-n geam bătea…
Pe masă un caiet
De trei zile stătea…

Și vântu-n geam bătea…

În casă era frig.
Și vântu-n geam bătea…
Pendula sus în cui
De trei zile stătea…

Și vântu-n geam bătea…

În sobă era frig.
Și vântu-n geam bătea…
O umbră pe un pat
De trei zile stătea…

Și vântu-n geam bătea…

În pieptu-i era frig.
Și vântu-n geam bătea…
Iar inima, și ea
De trei zile stătea…

Și vântu-n geam bătea…
Și vântu-n geam bătea…

Fetișcana

(Poezia)

Lupoaică tânără, semi-îmblânzită,
Cu umbre de neliniști în priviri,
Te zbați în cușca ta închipuită…
Nu ești nici lup, nici câine…și te miri…

Prin vis îți trec frânturi din vechi iubiri,
Din cine știe ce viață trăită…
Tu crezi că sunt doar simple-închipuiri…
Dar, *cât* ai vrea să-i fii cuiva iubită!

Nu ești, de fapt, nici fată, nici femeie
Și nici nu știi prea bine ce voiești…

Crezi că ești pregătită să iubești,

Dar, nu te-a fulgerat *acea* scânteie…
Și în vâltori de patimi pământești,

Rămâi ce-ai fost…când demon, când o zee…

Buchet de trandafiri

Trandafirul alb e rege,
Trandafirul roşu-i sfânt,
Cel galben e, se-nțelege,
Strop de soare pe pământ,

Trandafirul roz e norul
Zâmbitor, la asfințit,
Trandafirul negru-i zborul
Gândului spre infinit…

Petale catifelate,
Ghimpi mai groşi sau mai subțiri,
Cinci tulpini. Astea fac *toate*,
Buchetul de trandafiri.

Dar, parcă ceva lipsește!...
Oare, s-a pierdut pe drum?
"Inspiră!" gându-mi șoptește…
Inspir… Doamne, ce parfum!!!

Bolnav de dor

E boală tot ce mi se-întâmplă,
O dulce boală, -adevărat,
Deşi-i pornită de sub tâmplă,
În inimă s-a instalat.

Iar de aici până în suflet
M-a împânzit uşor, uşor,
Și, din călcâie până-n creştet,

Eu sunt bolnav de boala *dor*.

E dorul meu suprem de tine,
E dorul meu cotidian,
Mi-e dor și când ești lângă mine,
La fel mi-era și-acum un an,

La fel va fi şi peste zece,
La fel şi când nu vom mai fi,
Căci doru-i boală ce nu trece,
El după noi va dăinui!

Iar boala mea de dor de tine
Poate e gravă, poate, nu.
Un singur lucru îl ştiu bine,
Că tratamentul ei ești tu!!!

consacrații

Simona Vasilescu

Membru al L.S.R.-Argeș

Vară

E vară în coaceri pe tălpi,
Cuptorul mocnește lejer...
Semințe-n profile de foc
Sunt holde cu fir efemer.

Pătrunsă prin vetre domnești,
Rotundă-i plămada de pâini.
Copile în port românesc
Se bucură strânse de mâini.

Ca zmeura, buzele lor
Ne cheamă la viață oricând,
E vară fierbinte și-n joc
Mai intru odată prin gând !

Marea

Vorbește, te rog,
Vin valuri către mine
Ca ramuri coapte-n fruct.
De-acolo pân' aici
Nu-ți stăpânești avântul,
Eu mă înalț cu cereri
Și stăpânesc vâltoarea.

Mă-ndeamnă nevăzutul
Ce-și luminează chipul
Să nu mai cern iubirea
În marea cu delfini
Și-o las în salturi dalbe

Prin versuri netraduse,
Să șteargă scrisul vieții,
Să depene trecutul...
Vorbește, dumnezeiască mare
În crez ești doar lumină,
De-acolo pân' aici
E veșnic începutul...

A fi

Nu îndreptare ori supunere,
Doar ofertare de a trece-n timp
Prin universul ademenitor,
De-a pierde spațiu ca proprietate,
Prin aer și prin mări de sub pământ.
Timidă ofertare, dar o naști
Și te aduni din veacuri ca buchet,
Aceasta-i paradigma de a fi,
Te scuturi printre gânduri
Și îți permiți să te-nfiori discret...

consacrații

Alexandru Oprea

Miracolul luminii

Mi-am iubit plaiul și glia ca și pomul rădăcina.
Am călcat desculț pământul și-am iubit nespus lumina
Izvorâtă chiar din soare, ancestrală-n veșnicie
Mi-a fost dat să-i fur o rază, s-o transform în meserie.

Am purtat vremea de-a lungul fără preget și răgaz,
Acea cameră numită „Ochiul magic veșnic treaz”
Ce-ți așază-n cadru chipul conturat cu măiestrie
Prin lentila de miracol numită *fotografie.*

În vizor ai lumea-ntreagă ca un Univers Stelar,
Creezi artă din lumină, măiestrie, dar și har,
Dai expresie privirii ochilor de copilandru,
Farmecul de inocență cu parfum de coriandru.

Un miracol e lumina așternută pe hârtie,
E condei ce naște artă, este chiar fotografie.
E un munte de visare de pe culmile integre,
Luciul stâncilor abrupte călcate de capre negre.

Feminine siluete cu-a lor forme de felină
Dau fiori, trezesc tentații în vizor și pe retină,
Grație și mlădiere cu emoții și candoare,
Pierzi măsura, uiți de poză, e spectacol, e visare.

Fluturașii, frunza, floarea decupate din natură
Și-au găsit loc pe simeze cu mesaj de artă pură,
Râul, ramul, lunca verde, strălucirea stelelor
Par desprinse din astralul Univers al Artelor.

Ca artist țintești mărirea, visul Artelor Frumoase,
Cu lumină și culoare naști idei miraculoase,
Totul sună-a poezie, clopoțel ce-aduce-aminte
Că e arta ce dă graiul a o mie de cuvinte.

Breaking News – știrile bombă (sau Privitorii de ecrane)

Informație cu carul, știri prin radio și ziare,
De dorim să stăm în case avem și televizoare,
Informație pe tavă, ba hazlie, ba hai-hui,
Toată lumea face presă, fiecare-n legea lui.
Ne sufocă Internetul, concurent în informații,
Breaking News și News Alert aduc spaime și senzații,
La putere-i știrea bombă, lovitură, nu-i așa?!
Zice c-ar fi cenzurată chiar de Sfântul CNA.
Dar, de unde?! E de formă! Suntem copleșiți de frici,
Vin taifunuri, inundații, viruși negri, satanici,
Vaccinuri cu microcipuri, G5 cu-a sale efecte
Ce aduc în lume frica, bomba zilei, știri recente.
News Alert, o nouă știre, ți se taie răsuflarea,
„Stați cu noi” că nu-i de-a bună, afectează bunăstarea,
Este iar miting în piață început acum o lună,
Breaking News, se strică vremea, va ploua o săptămână.

Of, avem acum Covidul, virus tare-n rădăcini
Se multiplică întruna, se despică-n noi tulpini,
Valul x este pe val, nu-i ca valul care trece
Spun experții că-i de groază, vom avea valuri vreo zece,
Știre nouă, știrea zilei, confirmată de-un profet:
Virusul cuprinde totul, chiar grecescul alfabet.
Trece valul, vine altul, poate Gama, Tetra, Eta,
Poate Epsilon din Rodos de-om scăpa întregi de Delta.
Internetul nu se lasă, telefonul te răsfață
Sunt noi știri de la guverne despre nivelul de viață.
Adevărul și minciuna par să meargă mână-n mână,
Lumea-i strâmbă, nu e dreaptă, și așa o să rămână.
Timpul zboară și măsoară, ei își văd de treaba lor,
Avem presă vizuală, Breaking News de la buton.
Virtuali părem cu toții, servim știrile pe pâine,
Doar iluzii ce țin locul speranței zilei de mâine.
News Alert, vin știri cu carul din culisele banale,
Noi rămânem ca-nainte, „privitorii de ecrane”.

consacraţii

Constantin Samoilă

Remember la Poenărei

lui Eugen și bunicilor lui

A fost o vreme, nu demult
Când te purtai cam boțogaș,
Erai mai mic și te jucai
Ca orice copilaș.
Bunicii tăi te alintau
Și-ți dăruiau iubirea lor
Tu cu iubirea ta hrăneai
Și te visai nemuritor.
Trecut-a timpul furtunos
Și copilașul alintat
Creștea frumos și sănătos.
Bunicii blânzi îl urmăreau,
Vedeau nepotul cum creștea,
Simțeau cum ei îmbătrâneau.
Mamaie ne iubea pe toți
Și nu știa cum să ne-adune
Și pe copii, și pe nepoți,
Ca bucuria s-o adune.
Dar timpul a trecut curând
Mamaie se topi... cântând,
Un cancer nemilos la sân
O prăpădi-n ajun de Paști (29 aprilie 1978).
Tataie-ndurerat de chin
Își numără în ceasuri lungi
Amar de zile cu venin.
Prostata tot îl urmărea
Se complica mereu, mereu,
Schimbându-se-ntr-un cancer greu.
Dar boala tot înainta
Și bietul tata se topea
Și-ntr-un ajun de Mărțișor (28 februarie 1989)
Și-a luat adio binișor.
La Poenărei, în casa lor,
Te-adapi cu lacrimi și cu dor.
Nepoții însă au găsit
În casa de la Poenărei
Un loc din basmele cu zmei
Și amintirile-ncercând
Din vremea când erau mai mici
Veneau cu prietenii lor dragi
Cu fete, șprițuri și cu mici,
Făceau și chefuri și iubire
În sat aici la Poenărei,
Se bucurau de fericire
Și Eugen era cu ei.
Dar cum prin soartă nu poți trece
Decât pe drumul indicat
Pe Eugen îl chinuiește
O boală crudă fără leac...
Și soarta-l poartă prin spitale
Îl duce-n loc de vrăjitoare
Și pe la popi albiți de vreme.
Și popi, și babe-i dau speranță,
Dar nemiloasa boală-l prinde
În cleștii ei de crocodil.
Leucemia îl cuprinde...
Și într-o zi de august caldă,
Când ceasul încă nu bătea
Ora nămiezii în pendulă,
Scumpetea noastră se topea (11 august 1992).
De-acum plutești prin Ceruri
Sau printre Cosânzene
Adio, deci, tu Samba
Și locuri poenărene...
În satu-acesta fără seamăn

V-ați bucurat de fericire,
A fost odată ca-n poveste
A fost, dar pentru noi nu este;
Noi vă purtăm în amintire.

Poenărei, 2 iulie 1993

consacraţii

Liliana Nanu

Membru al L.S.R.-Argeș

Haz de subzistență

Badea Ion, sărmanul om, o viață-ntreagă a tot muncit,
Și n-a avut el foarte multe și chiar de foame a suferit.
Dar azi, după atâta vreme și atâtea chinuri ce-a-ndurat,
Se pare că-i este mai bine, că zise: "Bă, m-am săturat!"

Amurg

S-a îmbrăcat orașul în amurg,
În ochii tăi căprui citesc poeme,
Prin vene gândurile triste-mi curg,
Amurgul vine, totuși, prea devreme….

Corabia

Corabia vieții ne poartă în larg
Cu vise frumoase în vârf de catarg,
Ne poartă-n valuri, ne duce la maluri,
În pânzele ei adunăm idealuri.

Teamă

Floarea de mac, îmbujorată,
Stătea ascunsă între spice,
Ca să nu fie sărutată
De vântul rău, să nu o strice.

Insomnie

-Lună plină, lună veche,
Peste lume stai de veghe,
Dar nu mă veghezi pe mine,
Se pare că eu pe tine!

Odă trupului ei

Cât de frumos ți-e trupul sidefat,
Pe jar mă pune adeseori,
Că l-aș privi, așa...neîncetat,
Din miez de noapte până-n zori!

Gânduri despre iubire

Iubirea-i speranță, te face să zbori,
Pe aripi de îngeri te-nalți către nori.
Iubirea e-n tot, iubirea e-n toate,
Fără iubire nimic nu se poate!

Eleganță

Frumoasa floare de soare,
Galbenă, pe câmp răsare,
Și își poartă cu mândrie
Eleganta-i pălărie.

consacraţii

Ion Alexandru-Dâmbovnic

Îngemănați prin artă

,,Trecut-au anii…”, spune,
Într-un sonet, Poetul;
Timpul, nici pe noi, nu ne
Cruță, sporind regretul.

Dar, iată, din rutină
Ne scoate și ne-mbie,
Cu raze de lumină
Și nimb de poezie,

Maestrul Samoilă!
Prin minunata-i artă,
Privirea-ne umilă
Spre-înaltul cer ne-o poartă.

De-acolo, ne veghează
Luceafăr fără moarte,
Menit să fie bază
Visării mai departe.

Deși vru pat de ramuri
Și bucium de Moldovă,
Fu dăltuit în marmuri
Și preamărit prin slovă.

Trecut-au anii – sute –
Destui, cam nefiresc(u),
Azi, tot mai prețuit e
Poetul Eminescu.

Cu mână delicată
Și descântând metalul,
Maestrul, cu-a sa artă,
Iconiză realul.

Prin mândră ferecare
Cu luciu de armură,
Ne-ndrumă spre visare
Și spre literatură.

Un vernisaj aparte
Ne-uimește (frenezie!)
Cu taina altei arte:
Ca metaloplastie.

Neîndoios, vor trece
Alți ani, multe decenii,
Dar – cald -, metalul rece
Va aminti de genii!

La frumusețea-ntinsă
Pe muri, ca în biserici,
Cu patimă nestinsă,
Căta-vor ochii sferici.

O vrajă-i va cuprinde,
Sub pleoape mustind plânsul,
Căci nu s-ar mai desprinde,
Fiind fascinați de dânsul.

Poetul și Maestrul,
Maestrul și Poetul,
Întrucâtva, și restul
Vor primeni sonetul:

,,Trecut-au, grabnic, anii,
Ca bruma peste vii…”;
Îngemănați, titanii
Vor străluci, mai vii.

Va trece, iarăși, vreme,
Cu lunecări firești,
Și-un dor o să ne cheme,
Mereu către Domnești!
(Domnești, 15 iunie 2021)

La Moși…

An de an, vin moșii să ne bată
La ușa conștiinței – încuiată;
Vin să ni se plângă că li-i foame,
Ori li-i sete, când conștiința doarme.

Cer și ei – acolo – un colac,
Că e drum blocat pe sub ,,capac”;
N-ajung singurei la căpistere,
Altfel, sigur-sigur, nu ne-ar cere!

Nu-i lumină clară sub pământ,
Vor o lumânare la mormânt;
Și mai vor s-audă un oftat,
Semn că-i mai iubim și n-am uitat

Că, fără de ei, noi n-am fi fost
Și, pe-această lume, n-aveam rost;
De la ei primirăm, la botez,
Lâng-un nume, și creștinul Crez.

De aceea, iată, an de an,
Cheltuim și noi un gologan,
Îndemnați de datini și credință,
Să le fie – LOR – recunoștință!
(19 iunie 2021 – Țuțulești)

consacraţii

Puşa Chiriță

Membru al L.S.R.-Argeș

Clipa prezentă

-Tot ce ai e clipa prezentă. Nu contează cât e de frumoasă sau poate dureroasă, alege să o savurezi deoarece nu va mai veni înapoi. Secretul viitorului este aici, în prezent. Focusează-te pe prezent și îmbunătățește-l, iar tot ce va urma va fi asemănător lui. Fiecare zi aduce cu ea o eternitate. Ca atare, am nevoie să mă citesc pe mine din când în când și să mă îmbunătățesc la tot pasul. Creșterea din interior îmi schimbă realitatea. Tu ai dreptul să te gândești la mine așa cum consideri necesar, iar eu am dreptul să nu corespund percepțiilor tale.
-Oare iluziile ipocriților sunt tot ipocrizii? Tu pentru ce vrei să-I mulțumești lui Dumnezeu chiar acum? Ignoranța nu te lasă să accepți ceea ce nu vrei să accepți, însă ceea ce nu accepți se întoarce mereu la tine.
-De ce?
-Respingerea ta creează atracție. Alege fericirea momentului prezent din locul în care te afli cu resursele pe care le ai, nu o aștepta. Ai auzit vreun un copac să spună: „Dacă aș fi cu cinci metri mai la dreapta și mai înalt cu zece centrimetri aș fi mai fericit”?! Nu-ți fie frică să mergi pe unde nu ai mai fost niciodată și nici să faci ceea ce nu ai mai făcut niciodată pentru că ambele sunt necesare pentru a avea ceea ce nu ai mai avut niciodată și pentru a deveni așa cum nu ai mai fost niciodată. Judecând, devii una cu judecata. Iubind, devii una cu ceea ce ești. Iubind, devii una cu iubirea. Iubind, ești Tu.
-Sunt conștientă că toate generațiile strămoșilor mei plus generațiile viitoare sunt prezente în mine.
-Ești conștientă de așteptările pe care strămoșii tăi, copiii și copiii copiilor tăi le au de la tine?
-Știu, în primul rând că orice așteptare presupune o dezamăgire. Sunt conștientă că bucuria și pacea mea sunt bucuria și pacea strămoșilor mei, a copiilor mei și a copiilor copiilor mei. Înțelegerea acestor lucruri este însăși fundația iubirii aici pe Pământ, iar conflictul și învinovățirea nu ajută niciodată, ci doar creează prăpăstiile dintre noi. Fii atent la corpul tău, fii conștient de el, conștientizează fiecare mișcare, nu mai face lucrurile mecanic stând cu mintea în altă parte! Devino conștient de procesele propriului corp și vei fi surprins, apoi observă-ți gândurile, imaginile pe care le proiectezi, ceea ce simți, ce, și cum vorbești. Acum e acum deoarece vei rămâne și mai surprins. Cu cât vei deveni conștient de toate aceste lucruri, vei constata cum energia folosită de gânduri și energia pentru conștientizare este aceeași. Când faci lucrurile din suflet, simți un fluviu curgător în tine, o bucurie.
-Cum?
-Când ai mintea agitată de multe gânduri nu ai decât o infimă conștientizare. Pe măsură ce devii mai conștient, nu mai ai energie prea multă pentru gândurile cele sâcâitoare și atât de sabotante. Când ești total conștient de tine și cu privire la tine, atunci mintea devine absolut tăcută. Acum observă-ți stările de spirit, sentimentele, emoțiile. De ce să ridici vocea și nu încărcătura cuvintelor pentru că ploaia e cea care crește florile, nu tunetul? Iubirea crește, supărarea dispare, compasiunea crește. Când ai conștientizat pe deplin ceea ce simți, deja un salt cuantic s-a produs în ființa ta și devii conștient doar de conștiința ce o ai și, mai departe călătoria ta prin viață e simplă. Primul pas l-ai făcut, iar primul pas reprezintă întreaga călătorie. Înseamnă că tu emiți, radiezi energia sufletului tău la modul conștient, tu urci ca vibrație, iar Dumnezeu se instalează în corpul

tău. Ai nevoie a fi conștient de ceea ce simți și abilitatea de a acționa în spațiul a ceea ce simți, cu predilecție bun, de a te manifesta la modul autentic, de a fi sincer cu tine însuți, la fel și cu toți ceilalți. Mintea va alege în cele din urmă să urmeze ceea ce simte bun. Fii tu motivul pentru care azi, cineva zâmbește! Ființa umană este o casă de oaspeți în care dimineața sosește un vizitator neașteptat: o bucurie, o supărare sau o răutate. Fii conștient de toate acestea, urează-le bun venit și acceptă-le, tratându-le pe fiecare ca pe un oaspete onorabil. Gândul negativ, rușinea, blamarea, lamentația, etichetarea și răutatea primește-le la ușă cu recunoștință și invită-i în casa ta deoarece sunt ghizii tăi pentru cine ești tu în interior. Rana este locul unde lumina conștientizării va intra. Devino nimic și Dumnezeu poate totul, te va transforma în totul. Te-ai născut să te înalți, de ce preferi să te târăști prin viață? Ieri mă consideram inteligent pentru că voiam să-i schimb mereu pe oameni, astăzi sunt înțelept să știu că eu mă aflu în schimbare conștientă.

-Ai o atitudine de îndreptățire, știam eu... Este ca și cum ai ignora legea gravitației și există un preț care trebuie plătit pentru asta.

-Vrei să simți că trăiești? Cel mai bun moment pentru a trăi așa cum vrei este cel prezent. Învață să creezi timp prioritizându-l, nu mai trăi în șifonier. Oprește-te pentru a putea crea timp. Conștientizează experiența supremă a timpului.

-Cum ar fi să spui în loc de „așa e!”, să spui: „acesta să fie singurul mod în care văd această situație? O altă perspectivă, un alt adevăr nu există aici, o altă interpretare de ce n-aș da? Ce altceva poate să însemne acest lucru? Ce simt despre acest lucru? Mă observ a fi detașat? Informația are nevoie să fie înțeleasă strict în contextul ei. Cum ar fi să o privesc din mai multe perspective? Cum ar vedea-o un altfel de om sau un copil, ori cineva care nu are nicio treabă cu asta?”, ceea ce te ajută a te detașa emoțional de provocarea apărută. Emoțiile te pot afecta, le poți amplifica prin gândurile asociate, le poți interpreta greșit și le multiplici efectul asupra ta. Cum se poate privi din mai multe unghiuri de vedere, din alte perspective? Atunci, mintea se deschide. Altcineva dacă s-ar uita la asta, ce ar zice, ce ar face? Nu te rigidiza în convingerile vechi.

(va urma)

Constance

invitații ediției

Ramona Enache

Membru al L.S.R.-Argeș

TU AI CHEIA INIMII MELE!

M-a cuprins un dor de tine,
Numai Dumnezeu mi-l știe…
Și acum albul de hârtie,
Știe ce simt pentru tine!
E un dor pătrunzător,
Șade în mine, în fiecare colțișor…
Ești stelele nopții albastre,
La ferestrele inimii mele sihastre.
Și când se îngână ziua cu noaptea,
Cu iubirea ta, îmi aprinzi în inimă fiecare stea…
Tu ai cheia inimii mele,
Îmi cunoști și păcatele și tainele.
Tu ești a mea primăvară,
Ce mă înflorești și pe înăuntru și pe afară…
Ești florile de liliac,
Ce în surâsul tău se desfac.
De ce oare te iubesc,
După tine mă topesc…
Muguri în inimă îmi înmuguresc
Când la tine eu privesc.
Petale de trandafiri,
Zăresc la tine în priviri…
În ochii tăi mă pierd cu firea,
Așteptându-ți iubirea!
Dragostea de nu o ai
Nici speranță nu mai ai…
Aștept în nopțile de mai,
Romanțe șoptite la nai.
Valurile mării albastre,
În întuneric, când se sparg, au cântări sihastre…
Dacă ai ști că îmi ești lumină,

Nu mi-ai mai găsi vreo vină.
Dacă ai ști că te iubesc
Nu ai mai spune că vrei să pleci…
Ci ai spune mulțumesc!
Și să mă iubești încerci.

invitaţii ediţiei

Traian Tăbârcea

Membru al L.S.R.-Argeș

CREAŢIE

Prinzi cu vârful de la deget praf de vise şi speranţă,
Îl presari uşor pe floarea gândului de nemurire
Şi aşezi încet la uşe sufletu-ţi în loc de clanţă
Să nu fugă spre niciunde clipa ta de fericire.

Modelezi uşor, la mână degetele lungi pe clape,
Coapse rotunjeşti cu gândul, unduire şi dorinţă,
Umeri-i striveşti sub gânduri ca în gânduri să se-ngroape,
Sâni-i rupi sub palme calde într-un gest de neputinţă.

Arcuieşti sprâncene groase peste-albastrul infinit,
Ochi-i mângâi cu iubire pe sub umbrele de gene,
Buze roşii rupi cu gura sub un geamăt scurt, icnit
Şi apeşi mai blând bărbia s-auzi sufletul cum geme.

Pântecu-i străbaţi cu gândul, neted vis de puritate,
Gândurile se avântă spre păcatele primare,
Treci cu palma mai departe, mai departe, mai departe
Şi din drumurile-ţi toate faci mândreţe de picioare.

Negura din negre-ţi vise o aşezi pe fruntea lată,
Marea i-o arunci sub gene, volburată de furtuni,
Prinzi de muzica-i eternă strop de geană ‘nourată
Şi-n simţire îi amesteci adâncime de genuni.

Îţi laşi vălul de speranţă peste trupu-i gol de zână
Să-i acoperi goliciunea ce-ţi trecu prin palme, vie,
Îi agăţi la gâtu-i suav viaţa-ţi toată ca pe-o rună
Şi ţi-o pui în suflet toată, talisman etern să-ţi fie.

Şi de-atâta muncă surdă, te aşezi în colţ de viaţă
Spre odihnă să se-aşeze gândurile-ţi sfâşiate,
Ochi-ţi pierzi în vii speranţe, treci cu palma peste faţă
Şi-ţi admiri, din depărtare, ale tale vise toate.

Aşternute-n trup de zână, aşezate-n ochi de mare,
Lin curbate-n coapse coapte şi în gene tremurate,
Rupte-n sâni striviţi din piatră sau iţiţi trufaş în zare,
Roşie de-atâta roşu curs din buzele prea coapte.

Ochii se închid alene, plumbul somnului se scurge
Peste chinul de născare-a visului creat de vrere
Şi în neguri sbuciumate se aude cum mai plânge
Gustul dulce-amar al celui care-o clipă doar mai cere.

Să-şi privească înc-odat a mâinilor umilă trudă,
S-o mai mângâie pe suflet să îl simtă sbuciumat,
Iar ‘nainte să adoarmă, din adâncuri să audă
Glasul cristalin de flutur “ Mulţumesc că m-ai creat !”

Să te prăvăleşti în hăul de uitare, doar un ceas,
Să-ţi aşezi trudita-ţi mână fix sub tâmpla fierbântată,
Iar în viaţa-ţi ce de-acuma până-n noapte a rămas
Să priveşti cu ochii vieţii înc-o dată…şi-nc-o dată.

consacrații

Marian Teodor Popescu

Membru al L.S.R.-Argeș

Despre spiritualitate cu Părintele Galeriu

III

Când s-au întâlnit: **revelaţia creştină a Evangheliei**, care mărturisea pe Dumnezeu- Creatorul şi care, din mila Lui pentru lume şi-a trimis pe Fiul Lui în lume şi s-a întrupat de la Duhul Sfânt şi din Fecioara, ca să mântuiască lumea, să o readucă la armonie, la Paradisul ei original şi, mai mult decât Paradisul vechi, la un nou Paradis în Hristos şi **cu această lume filozofică**, panteistă, unică. De pildă. Iustin Martirul şi Filosoful, Origen, au rămas la jumătatea drumului, au încercat un compromis între revelaţie şi filozofie şi niţel panteişti. Dacă Origen întemeia lumea în fiinţa divină, deci o formă de panteism, Sfântul Atanasie cel Mare întemeia lumea, Creaţia, în voinţa Divină, Sfântul Vasile Cel Mare, Grigorie Teologul, Grigorie de Nyssa şi apoi Sfântul Ioan Gură de Aur, cei care erau mai subtili, ca teologi şi ceilalţi sfinţi şi aşa, în Răsărit au elaborat, încetul cu încetul, cu nevoinţă şi cu primirea revelaţiei în întregimea ei, adică şi cuvânt, şi taină, şi rugăciune, şi asceză, o teologie care a împlinit condiţia umană, a mulţumit-o. Ce e filozofia? Iubirea de înţelepciune. Ce vrea filozofia? Ce caută ea? Caută răspuns la întreaga problematică umană, ca omul să dobândească înţelepciunea. Or, în Răsărit, oamenii au primit în plenitudine şi au înţeles revelaţia şi, de aceea un bizantinolog, care vorbea de umanismul bizantin, spune: „Antichitatea, filosofia greacă a servit umanismului”, dar odată cu Evanghelia, Bizanţul a socotit că monahul, sfântul, aceştia sunt adevăraţii filozofi. Or, dimpotrivă, dincoace în Apus, pentru că s-a ajuns la o viziune, raţionalistă, n-au fost mulţumiţi oamenii şi au apărut sistemele filozofice. Adică numai cu metoda deductivă, îl deduc pe Dumnezeu, din această raţionalitate a lumii. Ei nu simţeau, era un abis între ei şi Dumnezeu şi au reapărut sistemele filozofice panteiste, dar care nu rezolvă problemele, care aruncă în criză până în ziua de astăzi. De pildă, un filozof polonez - Kolakowski (în „Religia”) spune la un moment: „Creştinismul nu poate întemeia un umanism”. Şi de ce? Cum să nu întemeieze un umanism? Pentru că el spune: „Dumnezeu, în viziunea creştină, este un Absolut, care nu comunică cu lumea”. De ce? Pentru că lipsea această viziune, care izvorăşte din Dumnezeu, iradiază şi comunică cu lumea. Să spui că nu e umanist creştinismul, când Fiul lui Dumnezeu s-a făcut om şi când Dumnezeu comunică cu lumea! … Dar el vorbeşte din poziţia romano-catolică, şi aşa s-au născut aceste conflicte. Şi atunci singura soluţie a comunicării cu Dumnezeu este soluţia răsăriteană, pentru care a luptat în deosebi un sfânt ca Grigorie Palama. Şi el a trăit această viziune. La el nu se poate spune că a teoretizat-o. El n-a speculat. Era un ascet, un sfânt. El a simţit, împreună cu monahii din Sfântul Munte şi cu toţi credincioşii. Fiecare om poate să simtă această lumină divină, şi o simte. Nu cum o mărturisesc sfinţii mari, sau nu ei, ei sunt smeriţi, ei tac. Dar văd ceilalţi din jur ce se petrece cu ei, cum devin nişte iluminaţi. De ce spuneam mai adineauri, n-au mai apărut sistemele filozofice? Filozofia la ce a servit umanităţii? A servit încercând să dea răspuns întrebărilor omului, atunci când biserica nu şi-a făcut datoria. Or, aici, dacă oamenii au găsit răspunsul în Ortodoxie, n-au mai apărut sisteme filosofice. Nu-şi mai aveau rostul.

Într-o anchetă asupra ideilor contemporane, Jean Marie D’ Aumerac spunea că „în ziua de astăzi, nici ştiinţa şi nici filosofia nu mai sunt în stare să răspundă problemelor umanității” .

Dar nu pot ajuta filozofia şi ştiinţa la cunoaşterea teologiei?

- Ele pot servi, adică pot să trezească neîncetat spiritul uman, dar nu pot să răspundă. De aceea, într-un ultim tratat, apărut la Paris, o istorie a filozofiei intitulat „Repere”, se spune: „Astăzi marile sisteme filosofice sunt făcute responsabile de dezastrele din lume”. Şi anume, ce-au servit sistemele filozofice în ziua de astăzi?

„Problemele din ziua de astăzi, filozofiile nu mai pot răspunde problematicii umane”, şi se întreabă lumea cum să organizezi viaţa comună, a cetăţenilor, cum să guvernezi în absenţa unor repere, în lipsa unei ordini transcendente şi absolute, din care să poţi folosi şi să preiei de acolo putere, ca dintr-o sursă de inspiraţie. Aceasta este problema ultimă a filozofiei, care se pune în ziua de astăzi. Dar cum să comunici cu Dumnezeu când, iată, un filosof cu e Kolakowski, care a adaptat din filosofia şi din religia apuseană, el vede pe Dumnezeu ca un Absolut, un Absolut cu care nu se poate comunica. Pentru că nu este credinţa în harul lui Dumnezeu nezidit, care izvorăşte de la Dumnezeu şi ne luminează, ne dă deodată cu lumina şi iubirea divină, deci adevărul şi iubirea divină, şi ne dă şi aceste mijloace, dacă vreţi, lucrări sfinte: cuvântul, tainele divine, metoda prin rugăciune, post, asceză. Şi atunci deodată, omul simte legătura cu Dumnezeu şi simte în infinitul divin un viitor. Nu observaţi? Ştiinţa a progresat pe orizontalitatea existenţei, a explorat adâncul în universul microfizicii până la punctul zero şi în astrofizică, privind galaxiile ca un dans, care te

cutremură. Dar a progresat omul? Ontologic, fiinţial, a dobândit omul proprietăţi noi? Nu. Dar moral? Dimpotrivă, el a decăzut.

Şi atunci, care este viitorul omului şi care este omul viitorului, în acelaşi timp? Aceasta este o problemă capitală, la care trebuie să răspundă umanitatea.

Notă:*Interviul a fost realizat in luna nov. 1993, de către studenții UPIT, trei la număr, doi la Fac. de Inginerie: Dragoş Ion, Popescu M-T și unul la Fac. de Teologie, Gabriel Teodosie.*

consacrații

Elena Maria Duță

Membru al L.S.R.-Argeș

Tomnatice

Toamna coboară fruntea în strigăt de cocori,
Un tei melancolic tânjește după parfumul pierdut.
Un corb ațipește într-un gorun, în primii zori,
Rugul de mure aprins acum, nu mai e slut.

Un cârd de ciori flămânde zboară înspre apus,
Prin frunzăriș pulsează, un curcubeu rotat.
Prin suflet, simt un vifor verde închis...
Pe care-l albăstresc, cu un singur oftat.

Un plop cu capul în nori, freamătă o romanță,
Un greier cu o scripcă, intră într-un metrou.
Iubirea-mi târzie, ca țipătul lăstunilor de dimineață,
Urmărește pretutindeni, ca o nălucă, chipul tău.

Te simt sub clar de lună; dispari, ca să vii iar,
Zidului unei mănăstiri, o umbră-i dă ocol.
Pe rana ta ascunsă, pun praful meu stelar,
Să ne înălțăm până la stele, să ne-aruncăm în gol.

invitații ediției

Bogdana Simionescu

Membru al L.S.R.-Argeș

În pântecul unui gând

În pântecul unui gând,
Stă un cuvânt ascuns.
Ochii l-ar da de gol,
Cioara impulsului îi dă ocol
Și totuși, cuvântul tace
Precum o noapte.

Penița cu pană de visare,
Nu mai are răbdare,
Vrea s-audă cuvântul,
Să-l scrie în sfârșit poetul.
Călimara-și curge așteptarea,
Parcă i se taie exaltarea.

În răsărit de curaj,
Cuprins de al vieții miraj,
Cuvântul s-a arătat,
În soare-i îmbrăcat.
Este cuvântul iubirii,
Rostit oricum, nu ar trebui!

Jos steagul

Da, chiar m-aș îmbrăca
Acum în umbra ta,
Sau măcar în pașii tăi
Și-aș pune curaj în ei,
Să mergi numai înainte,
Chiar de ai-ncercări multe!
M-aș face un puternic vânt
Să îi plec fără milă la pământ,
Tu să treci, senin și voios
Ei să te vadă răniți de jos!
Iatagan de-aș fi, le-aș tăia elanul
Să-și coboare umili, steagul!

cromatic-pictural
Lavinia Vieru

Maestrul Şerban Popescu şi pictura ca expertiză vizuală

Expoziţia vernisată la data de 12.07.2021 în spaţiul Galeriei "Metopa" a Uniunii Artiştilor Plastici din România, filiala Piteşti, a readus în vizorul publicului opera maestrului Şerban Popescu, artist şi profesor de mare valoare pentru cultura argeşeană şi românească.

Solida stăpânire a tehnicilor picturii este vizibilă de la primul pas făcut în galerie. Anterior, domnul Şerban Popescu şi-a prezentat în propriul atelier metodele de lucru, organizarea paletei, a lianţilor şi pigmenţilor, precum şi noile descoperiri în materie de culori acrilice menite să se comporte asemenea uleiului dacă sunt îmbinate în proporţiile cele mai precise cu diverse substanţe.

Maestrul calculează şi experimentează cu timpii de uscare a culorilor în vederea obţinerii armoniei desăvârşite pe suprafaţa pânzei. M-am întors din acel spaţiu cu impresia vizitării unui laborator de alchimie, una mai puternică şi interesantă, pentru că acolo se urmărea o dublă transformare: aceea a culorilor şi a efectului asupra privirilor care poposeau în tihna spaţiului plastic.

Când cercetezi naturile statice şi fragmentele de peisaj realizate de artistul Şerban Popescu remarci calmul, echilibrul şi stabilitatea care se reliefează din universul fictiv proiectat de pe pânză şi direcţionat către observator.

Fiecare lucrare expune o ştiinţă a compoziţiei unde structuri rezultate din linii de forţă se îmbină cu tuşele organizate atent în jocul perspectival. Formele sunt când înscrise într-un spaţiu deschis, când par a fi aplatizate şi alipite suprafeţei de lucru. Echilibrului perfect al formelor şi al raportului dintre acestea i se alătură echilibrul cromatic susţinut de excelenta abordare a contrastelor de calitate, cantitate, cald-rece şi complementar. Artistul nu îşi propune să picteze naturi statice obişnuite în care să studieze cât mai bine formele. Natura statică devine pretext pentru reprezentarea unei atitudini interioare de împăcare şi linişte. Suprafaţa vibrată a lucrărilor artistului Şerban Popescu concentrează atenţia ca o muzică de Bach. Privirea se adânceşte prin filtrul tuşelor şi al griurilor calitative.

În cazul peisajelor, artistul dovedeşte vocaţia monumentalului chiar şi pe suprafeţele restrânse. Casele sunt reprezentate frontal într-o manieră care se înscrie între pictural şi decorativ. Structura spaţiului compoziţional este decorativă, maniera de lucru este picturală. Paradoxurile artei nu reprezintă o problemă pentru artistul care îmbină pe pânză toate ingredientele picturii şi le plasează în punctul critic al fuzionării dintre simplitate şi complexitate.

Gradul de strălucire şi intensitate al culorilor este manipulat cu subtilitate prin varietatea griurilor colorate. Saturaţia culorilor este estompată în favoarea rafinamentului cromatic.

În cazul naturilor statice observăm direcţionarea tuşelor pe verticală, descriind un efect optic de un dinamism ascuns. Într-o natură statică domină perechea de complementare galben-violet alături de perechea oranj-albastru, contraste greu de stăpânit, dar pe care artistul le abordează cu naturaleţe.

Lucrările cu dominantă rece sunt tratate cu aceeaşi abilitate. Obiectele de pe masă sunt privite dintr-un unghi superior, opţiune care sporeşte complexitatea compoziţională. Amplasarea în spaţiu a unor corpuri solide simple este prilej de elogiere pentru posibilităţile infinite ale artei. Aceasta aminteşte întrucâtva de pasiunea nestăvilită pe care Giorgio Morandi o avea în tratarea naturilor moarte.

Tot în spaţiul italian, Giorgio de Chirico îşi nota şi exersa tehnicile străvechi în tratarea suporturilor şi prepararea culorilor.

Dacă la de Chirico metafizica însemna alăturare de forme excentrice în spaţii exuberante, la Şerban Popescu găsim un rezultat şi o atitudine care nu au nevoie de exuberanţă, dar care duc la trăiri metafizice.

Dacă la Giorgio Morandi griurile însemnau atmosferă luminoasă, dar stinsă, la maestrul Şerban Popescu, griurile înseamnă joc infinit de bogăţie coloristică. Artistul Şerban Popescu ar vrea să descopere culori noi, nemaivăzute. În acest demers imposibil, reuşeşte inovaţia şi ineditul alăturărilor de nuanţe care lărgesc universul vizual al juxtapunerilor de culoare şi de gând.

invitaţii ediției

Dorina Mihai-Moise

Membru al L.S.R.-Argeș

Speranţa iubirii trădate

N-ai să poţi să mă scoţi din visare,
Plutesc pe depărtări neştiute,
Părul meu se usucă şi doare,
Că îmi spui că-s năucă !

Tu nu ştii că natura mă ascunde,
Ca pe copil o mamă devotată,
Care nicicând nu uită să aline,
De care sunt iertată !...

Am vrut iubirii să-i pun începutul,
Într-o ocniţă fină...A inimii ce o credeam curată,
Şi bătând pentru mine !
A fost un vis iară trezirea doare,

Şi nu-i deloc senină...
A fost rănirea unui dor de mamă,
Şi lepădat de mine !... Dar să nu crezi
Cu privirea şireată, minţind, că o să-ţi ţină !

Nu sunt decât o carte necitită,
Cu pagina întoarsă,
Dar cine vrea, mă va citi în fine,
Cu inima curată !

invitaţii ediției

Mihai Moise

Membru al L.S.R.-Argeș

De ce răutate ?

De ce răul bântuie prin lume ,
Şi oamenii aleg mai degrabă întunericul,
Lumina oare nu mai are ce ne spune ?
Şi Cuvântul Domnului nu este pentru tot omul ?

De ce iubirea se topeşte-n negura omenirii ?
Lăsând loc de ring la a răului manifestare,
Oare ce mai aduce omului speranţa izbăvirii ?
Cred că doar a credinţei piatră tare !

De ce răul are curaj să-ţi zâmbească ?
Pe când tu te lupţi ca să schimbi lumea?
Oare ce-i face pe oameni să se deosebească ?'
Cred că doar faptele bune şi a nădejdei minunea!

De ce omenirea nu şi-a găsit busola ?
Fiindcă depărtarea de Dumnezeu este evidentă,
Aceasta aduce omului rătăcirea şi suferinţa,
Toate relele şi moartea sufletului iminentă !

De ce Maica Domnului se roagă în zadar ?
Şi oamenii nu ascultă glasul Păstorului celui
Bun ?
Când templului sufletului tău Iisus ţi-e zidar,
Iar Sfânta Fecioară ţi-e filonul străbun ?

invitaţii ediției

Ovidiu Ștefan Ciucă

Membru al L.S.R.-Argeș

Emanație

În Soare, raze de iubire te mângâie precum adierea parfumului sălbatic din plexul solar, ridicat ancestral la rang de fericire.

Rotaţia energiilor te ţine suspendată pe spirala vortexului ce deţine controlul, magnetizând întregul Univers într-un zâmbet angelic, plin de lumină cristalină.

Cum oare ar putea fi totul, decât iubire manifestată ancestral în chip angelic, împlinind magnific sentimentul ce ne contopeşte în Soare, mângâindu-ne sufletele cu raze de zâmbete ce se preling line, din inimă, în toate celulele, făcându-ne trăitori, prezenţi în mijlocul naturii.

Mama noastră ne ocreşte cu atâta graţie, în toată splendoarea curcubeului ce ne înveseleşte şoptindu-ne cu tandreţe toată îndrăgostirea din fiecare zi, miracole ale măreţiei care ne ridică în cele mai intense senzaţii, la rang de Axis Mundi, surâzător, drum de iubire, încununat de ce este mai bun şi mai frumos din Univers, perfect centrat, luminos şi în cascada dragostei în care ne scăldăm, îmbrăţişându-ne.

Profunzimea sentimentului ne amplifică energia solariană emanând căldura în imensitatea Galactică, venusiană, contopindu-se într-o Unime.

Suntem unul şi acelaşi, radiant efect multiplicat în Vortexul de deasupra norilor.

Muţumim, plecăciune cu multă recunoştinţă şi onoare pentru ceea ce devenim, martori ai propriei noastre metamorfoze, într-un epicentru resonant de iubire ce se amplifică exponenţial.

Nestematele sufletului cu parfumul lor de iubire nemărginită în toate celulele.

Raze din Soare ne mângâie Universul, precum un copil, puritatea lui neştiută care îl ține aproape de Ceruri, mângâindu-i inima şi făcându-l să fie bucurie nemărginită, alintată de sunete cristaline, divine, ce fac trecerea către Paradis.

Mulţumim îndrăgostirii din fiecare zi, căci ne aşterne zâmbete prin Mama natură care ne dă tot ceea ce avem nevoie, chiar mai mult, fie ca duioşia să ne cuprindă pe toţi, în note catifelate de infinit.

Nuanţe purpurii se revarsă peste noi, umplându-ne până la refuz de tandreţe, blândeţe, bunătate, înţelegere, iertare, bucurie neţărmurită, recunoştinţă, lumină veşnică şi pace.

Cale bătătorită cu dragoste, către fericirea supremă !

Eseu care face parte din vol. „Magia flacărilor gemene"

tinere scântei

Marius Ionescu

Membru al L.S.R.-Argeș

TABLOU ABSURD

Într-o zi,
priveam teatrul străzii
aşa cum te uiţi
la filmele tale
de amor,
de amar
şi de jale

Oraşul surd
şi mult prea absurd
zăcea
pierdut în decor

Mă şi miram
cum de nu le e ruşine
să se dea în stambă
în aşa hal
când nimeni
n-a avut bun simţ
să le plătească
un biet bilet,
să le asculte
aberaţia lor mută -
de unde replici
când
"restul
e
tăcere"?

invitaţii ediției

Gelu Ungureanu

ARHEOLOGICĂ

Dintr-o bucată de cărbune fosil
am reconstituit evoluția
câtorva fenomene demult trecute.

Straturile existenţei s-au dezvăluit
de la sine – cu glorii, eroi și zeități.

Dârele de priviri milenare au
scos la iveală deșteptăciunea –
chiar dacă acum, o parte, am aflat-o
încă în convalescență.

Am dat și de (su)râs, păstrat ca
cel mai pur dintre adevăruri
(pentru asta, în ajutor, am accesat
site-ul inocenţei).

M-a uimit cum s-a păstrat
nestatornica vrajbă –
o *mumie* intactă, imună –
conservată ca o proaspătă
și drăgălașă arătare.

ÎN FAȚA OGLINZII

În ținutul proaspăt înstrăinat,
cu o teamă mai clară ca oricând,
într-o neașteptată binecuvântare,
se fac speculații despre sfârșit.

Apoi se dezlănțuie uitarea:
îmbrățișarea nu mai pare
o uneltire împotriva bunelor
moravuri;

căpetenia desfrânaților capătă
mandat de parlamentar, aruncând
graiul în scorburi adânci;

prelații ating cu blândețe aripile
îngerilor oferindu-le incantații
frivole înadins concepute;

pe *site*-rile *free* sunt atârnate
fără teamă sloganuri deghizate
ori nu, despre dezbinarea
desăvârșită și unitatea simulată –
în lipsa de măsură.

Remușcarea plutește, dar sub cuvânt
de onoare – n-o acceptăm nicicum.

În concluzie, mătăniile se mută-n

răspântii, unde se pierd.

Vis-a-vis: așteptatul ospăț

în fața oglinzii!

PÂNĂ LA URMĂ

Până la urmă tot voi edifica
un castel din nisip uscat – trebuie.

Sau poate un templu pentru iertarea
rătăcirilor;

aș deveni un întemeietor de valori
trezit de o înțelepciune întârziată,
pornit să evite alunecarea
într-o devenire păcătoasă.

Împotriva oricărui miracol
aș readuce la viață cuvinte
care n-au însuflețit pe nimeni

niciodată – plantând o floare
între zidurile uscate.

BALANȚA – ACEASTĂ CRUCE

Balanța – această cruce,
nehotărâtă în a se ruga sau nu.
Argumente sărace ori clipe-ngreunate
apasă nedecis pe spațiu.

Am făurit un ideal chiar pe
scurtătură, printr-o rugă
mai mult șovăitoare;

făcându-ne vrășmașe
tocmai florile de leac.

O STRĂDUINȚĂ

O străduință insolită, însoțită
numai de necazuri,
motivată de înfruntarea
fără victorii;

un freamăt primordial
dar diluat, ce uneori
se-nfiripează în poftele ascunse –
îndrăgind dorința răzvrătită
din trupul părtaș.

Mai bine am păstra
virtutea-ntreagă – respect involuntar,
și el pieritor, dar prețuit, ce
n-a trădat niciodată implacabila
clepsidră;
doldora de trecute monade.

ACEASTĂ FLOARE

Cu o închipuire absorbită-n grabă
număr și adaug
la culorile curcubeului o petală,
o mângâiere milostivă.

Va rodi pornirea-n ochi;
o să mă rog pe lângă mânăstiri
ca toate silfidele lascive să
polenizeze neîntârziat
plăpânda floare.

tinere scântei

Marina Pantazi

Timp

Timpule ce vrăji mai faci
Ne furi anii și ne lași săraci,
Alergi și ne împrăștii argint în plete
Îți pui amprenta peste siluete,
Ne lași să ne credem stăpâni
Că destinul e-al nostru și nimeni
Nu are putere să ne doboare
Ce hilar, e totul când în lumea mare
Te naști, crești și dispari c-o întrebare
E viața mea oare mai importantă
Decât o alta oarecare?
Timpule ești vrăjitor ștrengar
Ne dai anii și îi iei înapoi iar
Câteodată stai, alteori gonești
Parcă pe om vrei să îl pedepsești.
Uneori îi furi bunicii, și - i trimiți în altă lume
Alteori lași în suflet o durere fără nume
De copilărie sau de cineva drag care
Rămas fără timp, a pornit pe altă cărare.

Copilul meu

Pui de om te aștept pe lume
Să te naști fără de nume
Din fire să-ți împletim
A vieții ursită să-ți ghicim.
Te astept să aduci curcubee
Cu zâmbet de epopee.
Te aștept cu o cunună
Din raze de soare și de lună.
Te aștept să - ți spun povești cu prinți
Și cu alți eroi scorniți
Din suflet, să te înveselească
Și c- un cântec de leagăn
Să te liniștească.
Să crești voinic ca Făt frumos
Ori diafană ca o zână
De vei fi fată ori băiat
Tot vom visa împreună.

invitaţii ediției

Alexandru Bucescu

Omul fericit

Am cunoscut doi bărbaţi căsătoriţi cu două surori gemene. Cele două familii, astfel formate, se înţelegeau bine şi locuiau în aceeaşi gospodărie. Cum nimic nu dăinuie o veşnicie şi traiul fericit al celor două perechi a luat sfârşit. Un proverb chinezesc afirmă că cele mai bune fructe sunt în livezile vecinilor şi cele mai frumoase femei sunt nevestele altora.

Deşi surorile semănau ca două picături de apă, bărbatul uneia a sfârşit prin a râvni la cumnata lui. Femeia dorită a început să-i cutreiere visele şi apoi dormitorul. Bărbatul încornorat avea ceva bănuieli, dar nu era sigur de infidelitate. Totuşi, în contrapartidă, şi-a violat cumnata. Se pare că acţiunea s-a bucurat de apreciere, aşa că s-a repetat de mai multe ori, de data aceasta cu consimţământul „victimei”.

Liniştea s-a coborât din nou asupra celor două familii şi fiecare bărbat credea că doar el se bucură de favorurile cumnatei sale. Şi fiecare se gândeau cu mândrie la coarnele pe care le punea pe capul celuilalt, când foarte bine şi le putea pipăi pe cele din dotare.

Dar nici a doua pace n-a durat prea mult. La o petrecere, s-a adeverit proverbul – vinul intră, taina iese, şi cei doi bărbaţi şi-au dat seama că le posedau pe cele două surori într-un comunitarism desăvârşit. Revelaţia s-a soldat cu o încăierare dură, apoi ambii bărbaţi au divorţat de cele două surori.

La scurt timp după divorţ, bărbaţii s-au recăsătorit tot cu cele două surori gemene, dar fiecare cu fosta nevastă a celuilalt. Credeţi că acum erau fericiţi? Da de unde. Cu timpul, fostele neveste au început să fie din nou dorite, devenind astfel amante. Ciudată creatură este omul!

Nici o acţiune a omului nu urmăreşte altceva decât fericirea şi realizarea ei. „Toţi oamenii doresc să fie fericiţi, toţi, fără excepţie”, spune Pascal în „Cugetări”. Instinctul şi pasiunea ne conduc.

Instinctul spune că fericirea trebuie căutată în noi. Pasiunea afirmă contrariul: fericirea este în afara noastră, în lucrurile exterioare care ne ispitesc şi ne cheamă. Pe cine să credem?

Epicur în „Scrisoare către Menoiceus” crede că plăcerile pe care le oferă prezentul nu sunt întotdeauna cele mai vii şi durabile. Fericirea înseamnă a trăi fără grijă şi suferinţă. Acest ideal e uşor de atins deoarece trebuinţele cu adevărat naturale (foamea, setea) nu sunt numeroase şi nici pretenţioase. După Epicur, cu pâine şi apă înţeleptul îşi dispută cu zeii fericirea. De fapt şi F. Nietzsche spunea: „omul fără nevoi, iată zeul”.

În lucrarea pe care o consacră alchimiei şi fericirii, marele înţelept şi mistic indian Soefi Inayat Khan scrie despre sensul vieţii. El constată că avem tendinţa de a confunda plăcerea cu fericirea. Plăcerea însă nu este, după el, decât o imitaţie a fericirii. Plăcerea este o iluzie, iar omul, amăgindu-se, poate să-şi piardă viaţa alergând după ea şi neobţinând niciodată satisfacţie. Fericirea nu trebuie căutată în afară, ci doar în noi înşine.

S. Freud în „Angoasă şi civilizaţie” susţine că oamenii vor să devină fericiţi şi să rămână fericiţi. Nevoia de fericire se manifestă sub două aspecte: aspectul (scopul) negativ, ce are în vedere evitarea durerii şi a neplăcerii, şi aspectul (scopul) pozitiv, care urmăreşte trăirea plăcerilor cu intensitate maximă. Fericirea este sinonimă cu scopul pozitiv, trăirea plăcerii. Cât priveşte suferinţa, sursele sunt triple: propriul nostru corp care decade şi îmbătrâneşte, lumea exterioară cu forţele ei invincibile (legi, convenţii, prejudecăţi, tabuuri), care ne striveşte şi devine sursă de angoasă, şi raporturile noastre cu ceilalţi oameni, căci omul este lup pentru om şi războiul dintre semeni se duce cu cele mai rafinate arme.

Sub presiunea acestor triple posibilităţi de suferinţă, omul se străduieşte să-şi reducă pretenţiile la fericire. Spune Freud: „Într-un mod foarte general, sarcina de evitare a suferinţei o izgoneşte pe ultimul plan pe aceea de obţinere a plăcerii”.

Dacă vrei să trăieşti cu adevărat, trebuie să trăieşti fără o destinaţie sau scop. Contrar ce se crede, viaţa nu are nici un scop. Dacă viaţa ar avea un scop, ar însemna că acel scop este mai important decât viaţa însăşi, care este doar un mijloc de atingere a lui. Dar ce este mai important decât viaţa?

Renunţă, deci, la scopul suprem şi nu mai căuta calea ce duce la fericire. De aceea ne spune Dr. Wayne W. Dyer: „Aminteşte-ţi în fiecare zi că nu există o cale spre fericire, ci că fericirea este calea”. Deci nu mai transformaţi viaţa într-un mijloc de atingere a fericirii, fericirea este însăşi viaţa.

invitaţii ediţiei

Nae Stancu

Clauză testamentară

Pe capacul de coșciug,
Să-mi faceți o găurică ;
Rudele când vin și plâng
Poate aduc și ,,una mică’’.

Precauție

Prudent, meticulos, e oricare amant
Și să nu-și facă viață-amară,
Elimină tot ce ar fi riscant
Și abia apoi, o dă în bară.

Precauție conjugală

Când conștiința mă apasă
Și nici o scuză n-am a spune,
Până să intru în casă,
Îmi fac o rugăciune.

La 20 și la 60 ani

În fiecare zi din săptămână,
Ieșeam să mă-ntâlnesc cu-o fată.
Acum, ies doar o dată la o lună,
Să-mi iau rețeta compensată.

Dragoste la 70 de ani

O bătrânică, cu aeru-i bonton,
Mi-a zis văzându-mă cum cad în recidivă:
,,Când mergi să-ți iei un afrodisiac beton
Să-ți iei și niste arpacaș pentru colivă!’’

invitaţii ediţiei

Maria Giurgiu

Membru al L.S.R.-Argeș

**IUBIRILE
TOAMNEI**

Te căutam în galopul cailor
sălbatici
năluci, pierzându-se în nopți
cu lună
printre stânci la malul mării
lunatici.
Te îmbrățișam cu adierile
toamnei
pe aripile păsărilor călătoare.
Eram o flacără vie, o scânteie
și mă furișam în visele tale
în pașii de tango ai frunzelor
căzătoare
flăcări palide pe cărări
unde vin la adăpat căprioare
te învăluiam cu fieratică vrajă
în boncăluitul cerbilor.
Eram fluviu de raze în inima
ta
te plouam cu potopul de aur
din codrii
eram femeia toamnă și te
îmbrățișam
cu geamătul ramurilor, în
vârtejurile nemirului.
Te sărutam cu frăgezimea
merelor roșii
și dulcele amărui din
asprimea gutuilor.
Te iubeam cu voluptatea
ultimului
cântec al lebedelor.

îndemnuri

Mihaela Bujor

Poezia vieții

Viața mea e doar o poezie...
Primele versuri, scrise în copilărie,
Curate ca lacrima cerului atunci când plouă,
Le-am scris în joacă, cu mâinile-amândouă.

Și am crescut și mă durea câte o mână,
Dar reușeam să adun strofele-mpreună.
Iar de nu le găseam rima mereu,
Ceream, smerită, ajutor la Dumnezeu.

Poezia mea e de-acum aproape gata,
Însă nu știu cum se va învârti roata
Să pot scrie strofa de sfârșit...nu știu
Dacă se poate s-o termin mai târziu.

Că prea mult de ar sta în așteptare
Poemul meu de viață și visare,
Mi-e teamă că finalul i l-ar scrie
Un cineva ce viața nu îmi știe.
Și-atunci, te rog și te-oi ruga mereu,
Doamne, Tu știi cine sunt eu,
nu vrei să scrii poemul meu?!...

Culoare-culori

Cerul meu?!...e doar culoare
Și totul are gust de soare.
Divini arhangheli, cu viori,
Cântă nepământesc în zori
Când mă trezesc din somnul meu
Și-i mulțumesc Lui Dumnezeu
Că astăzi iarăși sunt, trăiesc
Și cel mai important, iubesc.
Iubesc norul care plouă
Iubesc să țin cu mâinile-amândouă
În brațe oameni ce-mi sunt dragi.
Iubesc și câmpul plin cu fragi,
Iubesc soarele și luna
Și-am să iubesc întotdeauna
Această minunată lume
În care-am rostul meu, anume.
De ce n-ar fi cerul culoare,
De ce să simt tot ce mă doare
Când Dumnezeu în jur mi-a pus
Numai chipuri cu surâs
Și-n grădină-au crescut bine
Ai mei boboci?!..și tu cu mine?!...

invitaţii ediţiei

Radu-Nicolae Dobrescu

JURNAL

31 octombrie 1964

M-am hotărât. Voi încerca să ţin un jurnal, aşa cum făceam la Brăila. Am cumpărat un *caiet studenţesc* şi am scris pe prima pagină: «Jurnalul lui Niki Bunescu, student. Bucureşti, 1964 - ...»

Azi e sâmbătă, ultima zi a lui octombrie. Ce pot să spun după prima lună de studenţie? Multe ! Şi bune, dar şi rele.

Îmi place zgomotul din amfiteatru, care se transformă în linişte de îndată ce profesorul începe să vorbească, să scrie şi să deseneze pe tablă. Sistemul cu table mobile pe verticală îmi aduce aminte de liceul meu drag de la Brăila şi, de multe ori, am impresia că îi aud pe profesorii de care abia m-am despărţit: domnul Ştefan Mircescu, care ne-a făcut cunoştinţă cu literatura română într-o manieră pe care nu cred că mulţi alţii ar putea să o facă; domnul Gheorghe Robescu, cel ce se întorsese din război cu o mână lipsită de viaţă, care ne aducea în faţa ochilor istoria lumii în care trăim; domnul Fernengel, care dădea viaţă aparatelor în laborator; domnul Dima, care ne amintea mereu că *vom mânca numai pâine albă* dacă vom învăţa desenul tehnic; domnul Ivanov, care ne-a umplut sufletele cu sunetele chitarei şi ale mandolinei lui şi mulţi, mulţi

alţii pe care nu am timp acum să-i numesc. Oare pe cei pe care îi văd şi-i ascult acum, de la locul meu din ultimele bănci ale amfiteatrului, îi voi mai ţine minte sau îi voi uita de îndată ce voi pleca din facultate? Nu ştiu! Ştiu doar că în anii de liceu am învăţat cu adevărat. Şi am primit şi o educaţie solidă, care ne-a ajutat să gândim într-un anume fel. Chiar şi atunci când nu eram de acord cu pedepsele primite, ca în cazul meu şi al prietenilor mei de acum câţiva ani.

7 noiembrie 1964

Azi este 7 noiembrie, ziua în care a început Marea Revoluţie Socialistă din Octombrie. Ce o fi făcând Anna? Nu mi-a mai scris de când am refuzat să vin să învăţ la Institutul Tehnic din Leningrad, alături de ea.

Am vorbit cu Adi la telefon. A terminat perioada de muncă voluntară la porumb. Este foarte obosită, ea – care a fost mereu scutită de eforturi fizice prea mari, pentru că este fată. Şi noi am făcut muncă d-asta, voluntar-patriotică, în fiecare toamnă. Odată, am fost duşi cu camioanele tocmai la Măxineni, la vreo treizeci de kilometri de Brăila. Veneam spre seară obosiţi şi murdari. Mama mă aştepta în fiecare seară cu oala cu apă fiartă pe gaziera din marchiză. Trebuia să mă spăl din cap până-n picioare. Chin mare, nu glumă! Ia ligheanul şi goleşte-l în curte, spală-l şi clăteşte-l, umple-l apoi din nou cu apă fiartă şi rece. Şi tot aşa până te spălai pe tot corpul. Biata mama, cum mai căra ea ligheanele pline cu apă, ca să le verse în curte! Acum, de mine a scăpat, a mai rămas Adi. Noroc că a venit tata! Cred că el cară acum ligheanele grele cu apă murdară.

invitații ediției

Silvia Giurgiu

Suspinul chitarei

Plânsul chitarei încetă, la fel de brusc cum începuse, scriind continuarea cântecului, pe obrajii femeii, brăzdați de lacrimile remușcării. Degetele lipsite de vlagă, tresăreau sub intensitatea suspinelor, smulgând corzilor îndurerate, gemete prelungi. Peste ferestrele cenușii, ploaia își prelingea tristețea, iscodind curioasă odaia slab luminată. Din când în când, cerul despica întunericul nopții cu biciul său de foc, dojenind universul cu tunete asurzitoare. Brațele se strânseră avide în jurul instrumentului muzical, căutând căldura iubirii pierdute, în dezacordurile strunelor chinuite, iar fruntea sprijinită de sticla rece primea sărutul cast al ploii, ce tremura de dorință, pictând inimioare lichide.

Lămpile străzii dezvăluiau indiscrete silueta bărbatului, ce se îndepărta cu pași rari și șovăitori, aplecat sub povara tristeții. Fruntea adânc plecată, purta cununa înfrângerii și stigmatul trădării. Iubirea rănită se agăța cu deznădejde de gleznele lui, opunându-se plecării iremediabile, iar strigătul mut al ochilor iubitei alergau după el, înfășurându-l cu brațele invizibile ale iertării.

Bărbatul se opri cu fruntea ridicată către cerul bântuit de umbre, ascultând tânguirile nopții și ale propriului suflet, ce se lupta cu orgoliul și rațiunea, care îi declaraseră război. Torentele iernii se năpusteau peste el dezlănțuite, risipindu-i mânia și slăbindu-i rezistența, cu care se opunea asaltului forțelor aliate, ce apărau reduta doborâtă a inimii. Pumnii strânși se străduiau să sugrume impulsul irezistibil, de a privi înapoi, către fereastra luminată de stelele muribunde ale dragostei, ale cărei tânguieli îl dezmierdau disperate. Pieptul tresălta sub pelerina de ploaie, înroșindu-i împotrivirea cu sângele iubirii răstignite pe altarul răzbunării. Durerea recentei despărțiri depășea înzecit în intensitate satisfacția demnității răscumpărate cu lacrimile și căința femeii iubite, pe care o pedepsise, negându-i iertarea.

Balanța perfidă a sorții se înclina ireversibil sub povara insuportabilă a remușcării, iar vaietele sfâșietoare ale sufletului condamnat umpleau văzduhul bântuit de stihii.

Puntea de foc a ochilor reuni cele două suflete rătăcite, arzând cu vâlvătăi peste fluviul de lacrimi, ce curgea dedesubt. Pașii grei și indeciși pășiră eliberați peste ea, tot mai siguri și mai cutezători, călăuziți de puterea dragostei ce-l chema înapoi, prin vraja irezistibilă a strunelor fermecate.

CUVÂNTUL ARGEȘEAN

revistă literară, editată de **Filiala Argeş a Ligii Scriitorilor Români** şi **Centrul Cultural Piteşti**, sub egida căruia apare.

Anul III - Nr. 4 (20) 2021 **ISSN 2601 - 3851**

Preşedintele L.S.R. Filiala Argeş

Adrian MITROI

Revista este tipărită cu sprijinul financiar primit de la **Primăria Municipiului Piteşti**, prin intermediul **Centrului Cultural** al Municipiului Piteşti.

Redactorii acestui număr:

- Adrian MITROI -pag. 1
- Al. Florin ȚENE-pag.3
- Gheorghe MOHOR-pag. 4
- Vasile GHIȚESCU -pag. 5
- Theodor DAMIAN- pag.6
- Christine Bernadette ROUSSEAU –pag.7
- Vasile MUNTEANU -pag.9
- Nicolae BRANIȘTE -pag.11
- Constantin Teodor CRAIFALEANU -pag. 12
- Simona VASILESCU -pag. 13
- Alexandru OPREA - pag. 14
- Constantin SAMOILĂ -pag. 15
- Liliana NANU -pag. 16
- Ion ALEXANDRU-DÂMBOVNIC -pag 17
- Pușa CHIRIȚĂ -pag. 18
- Ramona ENACHE -pag. 19
- Traian TĂBÂRCEA-pag.20
- Marian Teodor POPESCU-pag. 21
- Elena Maria DUȚĂ -pag. 22
- Bogdana SIMIONESCU-pag. 22
- Lavinia VIERU-pag. 23
- Dorina MOISE-pag.24
- Mihai MOISE-pag.24
- Ovidiu Ștefan CIUCĂ -pag. 25
- Marius IONESCU -pag. 25
- Gelu UNGUREANU-pag.26
- Marina PANTAZI- pag. 27
- Alexandru BUCESCU-pag.28
- Nae STANCU- pag. 29
- Maria GIURGIU-pag.29
- Mihaela BUJOR-pag. 30
- Radu Nicolae DOBRESCU-pag.30
- Silvia GIURGIU-pag.31
- Cuprins-pag 32

Responsabilitatea celor scrise și corectura revin în exclusivitate autorilor.

Managementul redacţional:

-DIR. COORDONATOR: ADRIAN MITROI

-REDACTOR-ŞEF – CHRISTINE BERNADETTE ROUSSEAU

- SECRETAR DE REDACȚIE – *CARMEN SAITA*

- TEHNOREDACTARE şi concepţie grafică coperte şi interior revistă **- CHRISTINE BERNADETTE ROUSSEAU**

- CORECTURA – *VASILE GHIȚESCU*

- RELAȚIA CU PRESA – *PUȘA CHIRIȚĂ*

- FOTO COPERTA 1-ALEXANDRU OPREA

Adresa redacţiei:
Piteşti, str. Calea Craiovei, nr. 2, bl. G1.
(Casa Cărţii)

Blogul filialei Argeş a Ligii:
http\\ ligascriitorilordinarges.wordpress.com

Revista poate fi citită şi pe site-ul **Centrului Cultural Piteşti**, unde se găsesc şi înregistrările filmate ale cenaclurilor lunare.

Tiparul executat la TIPARG S.A.

Revista este deschisă spre publicare oricărui scriitor, consacrat sau aflat la începutul carierei.

Pentru corespondenţă, sau pentru a intra în posesia acesteia, folosiți: **cuvantul.argesean@gmail.com**

PAGINA ARTISTULUI PLASTIC

Lavinia Elena Vieru

În taina gândurilor
acrilic pe pânză, 55x46 cm

CUVÂNTUL
ARGEȘEAN

„După mine, a trăi cu adevărat în literatură nu înseamnă deloc a transpira literatură.”

Ştefan Augustin-Doinaş

OCTOMBRIE 2021

„ Natură statică cu tărtăcuţe”- pictură de Şerban Popescu

CUVÂNTUL
ARGEȘEAN